SEXY

329

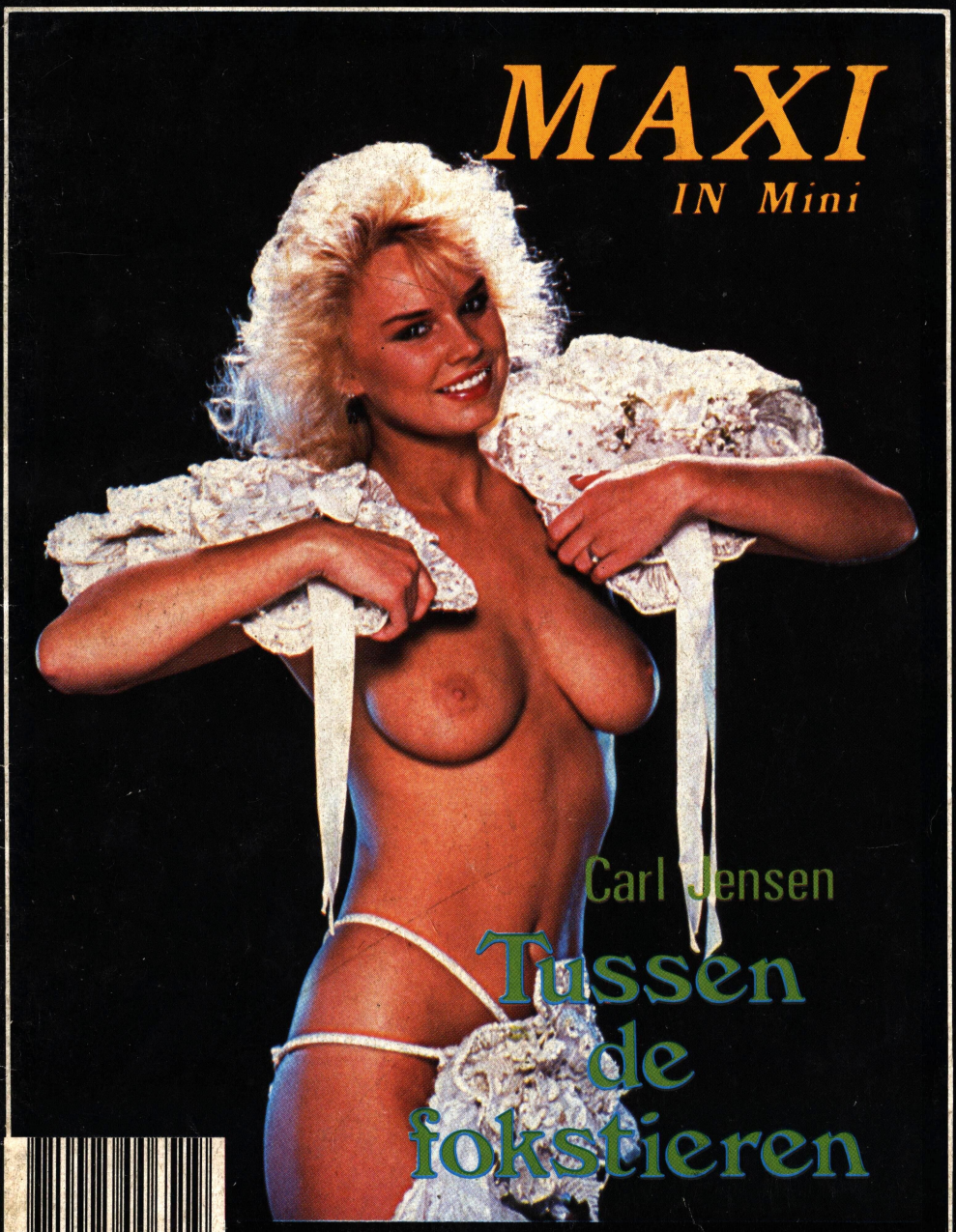

8 710425 006519

FL. 2.25 — 40 F.

SEXY MAXI in mini

329

Tussen de fokstieren

Uitg. 'De Schorpioen', Ringlaan 19, Strombeek-Bever.

Oorspronkelijke titel :
DUDE RANCH CAPTIVE
© 1982 by Publ., Cons.,
California

HOOFDSTUK 1

Cathy Williams nam de veelvuldig gevouwen brief uit haar tasje. Ze streek hem glad en las voor de zoveelste maal de woorden die haar vertelden dat Manuel Cordon dood was. Ze kon het nauwelijks geloven. Manuel Cordon was bijna een vader voor haar geweest. Vooral na de dood van haar vader, een paar jaar geleden. Manuel had haar ervan overtuigd om naar het westen te komen om haar erfenis te bezichtigen. De Bar None ranch: een bijna onbegrensde ranch die een van de oudste van New Mexico was.

Als klein meisje was ze er voor het eerst geweest, toen haar vader, die prominent was in de wereld van de veehandel, de ranch had gekocht en haar had meegenomen voor een vakantie. Dat was inmiddels al weer heel wat zomers geleden. Toen had ze ook voor het eerst Manuel Cordon ontmoet. Hij was de bedrijfsleider en Cathy's vader had een onbeperkt vertrouwen in hem gehad.

Toen haar moeder van huis was gegaan met een van haar vaders collega's en er thuis moeilijkheden rezen, werd Cathy naar de ranch gestuurd om getroost te worden en van een heerlijke zomervakantie te genieten. Ze leerde Manuel goed kennen. Hij moest toen al ruim zestig jaar oud zijn geweest, hoewel je hem die leeftijd niet zou geven. Hij was een echte Spanjaard, met dikke witte haren en een witte snor donkere felle ogen en schoppen van handen. Zijn pretogen en zijn gulle lach maakten hem tot een charmante man.

De brief was geschreven door zijn neefje, Juan Cordon, die naar de ranch toe was gekomen om zorg te dragen voor de begrafenis en de ranch, totdat Cathy in de zomer komen zou.

Cathy keek naar het schrijven en vroeg zich af of ze er wel goed aan had gedaan om haar komst tot vandaag uit te stellen en niet meteen met de begrafenis, een paar weken geleden te komen. Manuels dood had niet ongelegener kunnen komen. Maar ze realiseerde zich dat de dood altijd ongelegen komt. Het telefoontje had haar bereikt op de universiteit waar ze les gaf. Er vonden juist eksamens plaats. Bovendien zou Manuel de volgende dag al be-

graven worden. Manuel was pas twee dagen na zijn hartaanval en de terugkeer van het paard gevonden en moest op staande voet begraven worden.

Ze herinnerde zich dat Juan haar verteld had dat hij het haar niet kwalijk zou nemen als ze door gebrek aan tijd niet tijdig aanwezig zou zijn. Hij kon het wel begrijpen. Dat was het enige kontakt dat ze met Juan gehad had, met uitzondering van de brief die ze in haar hand hield.

In haar stoel achterover leunend voelde ze het vliegtuig dalen. De stem van de stewardess vertelde dat de passagiers hun veiligheidsgordels om moesten doen en dat ze binnen enkele minuten zouden aankomen in Albuquerque. Cathy keek door het raampje naar buiten en zag de uitgestrekte woestijn en de paarse bergen. Het was goed dat ze er eens uit was, dacht ze. Weg van al die vertrouwde gezichten. Weg van alles wat ze eens van zich af wilde gooien. Voor het eerst zag ze er vol verlangen naar uit om de zomer op de ranch door te brengen. Ze vroeg zich af of het plezierig zou zijn. Per slot van rekening viel er heel wat te regelen. Ze vroeg zich af wat voor een type Juan Cordon zou zijn. Zou ze hem mogen ?

Juan Cordon was niet op het vliegveld om haar af te halen. Ze besloot in de lounge op hem te wachten. Eigenlijk was ze wel blij dat hij er niet was. Nóg niet. Ze wilde even in haar eentje ontspannen. En er was nog heel wat om over na te denken. Over de ranch. Over Juan. Over alles.

Plotseling hoorde ze haar naam door de interkom afroepen en ze liep naar de telefoon. Ze ontving het bericht dat Juan Cordon op weg was naar het vliegveld om haar af te halen, maar hij kon niet eerder dan over een uur bij haar zijn. Cathy was blij ze dat nog even de kans kreeg om bij te komen. Ze liet het bericht achter dat ze geroepen wenste te worden als Juan zou arriveren. Ze zou wachten in de lounge.

Ze ging in een stoel zitten en leunde achterover terwijl ze haar ogen sloot. Haar gedachten dwaalden af. Ze dacht aan het laatste semester waar geen einde aan leek te komen. Elke keer weer verbaasde ze zich over het menselijke gedrag. De kranten stonden er vol van. Verkrachting, mishandeling, beroving, oorlog. Elke dag kwam ze het opnieuw tegen. Het gedrag van de mensen. Niet alleen in de krant of op televisie. Door haar werk kwam ze er ook mee in aanraking. Ze doceerde psychologie. Het leek allem-

aal om één vraag te draaien. Wat maakte dat de mensen zich gedroegen zoals ze dat deden? Dat ze dingen deden die ze niet wilden doen? Anderen manipulerend om hetzelfde te doen? Waarom deden ze zo? Ze had het zich vaak afgevraagd. Vooral als ze keek naar bepaalde studenten. Ook als ze keek naar kollega's. Ook als ze keek naar zichzelf.

Ze dacht aan haar toekomstige verplichtingen: de zakelijke aangelegenheden op de ranch. Ze dacht ook aan het stuk dat ze deze zomer wilde schrijven voor psychologie zodat ze eindelijk zou kunnen afstuderen. Ze dacht aan alles tegelijkertijd. Een kolk in haar gedachten. Tenslotte raakte ze in een staat van sluimering. Ze vond het een heerlijke wereld om in te verkeren. De wereld van de dromen, de wereld van de fantasieën. En ook al kwamen er vaak omgevingen en mensen in voor die ze nog nooit had gezien, het was een stimulerende wereld vol interessante en opwindende gebeurtenissen. Het belangrijkste was dat het stimulerend werkte. Omdat op dit niveau van onderbewustzijn, in haar wereld van dromen, waar fantasieën geen fantasieën meer waren maar avonturen, omdat op dit niveau haar innigste seksuele wensen vervuld werden. Het was een vorm van ontsnappen. Een plaats waar je alles kon doen zonder gestraft te worden. En in die fantasieën was geen ruimte voor schuldgevoelens. Het was ontspannend om een reis te maken in de wereld van het onderbewuste. Sinds ze een klein meisje was maakte ze deze tochtjes al om te ontsnappen. De mannen in haar dromen waren allemaal charmant en weinig eisend. Soms waren er andere mensen in haar fantasieën maar die kwamen en gingen zoals dat gebeurt in dromen. En ze hoefde niet zoals dat in werkelijkheid gebeurt, uitvluchten te verzinnen als ze in haar fantasieën met een man op stap ging. Ze hoefde ook geen ruzie te maken als ze op tijd terug moest zijn. In haar onderbewuste dromen ging alles van een leien dakje. Ook hoefde ze zich niet druk te maken over wat ze de volgende dag in de spiegel zou zien, als ze weer eens stout was geweest. Niet dat neuken iets stouts was. Maar ze zag er altijd anders uit als ze een nacht had gedold met een man. Ze haatte die blik in haar ogen en daarom haatte ze zichzelf. Maar in haar dromen kon ze alles doen wat ze wilde, zonder dat het de volgende dag aan haar gezicht was af te lezen.

Langzaam maar zeker kwam ze op het niveau waar het onderbewustzijn overgaat in verlangens. Ze was in de wereld beland van het verleden. Terug in de tijd. Ze dacht aan die zomer op de

ranch toen ze daar was met haar vader. Ze was toen vijftien. Haar lichaam was bruin door de hete zon. Haar groene ogen twinkelden onder haar lange blonde haar, terwijl ze haar kastanjebruine merrie de sporen gaf in de richting van het bos.

Het land dat zich uitstrekte rond de ranch was zo vlak als een tafel. Er stroomde een smal watertje van het bos naar de ranch en ze herinnerde zich dat ze er vaak viste samen met Manuel. Maar het was bij het meer in het bos waar ze haar eerste seksuele beleving had gehad.

Die dag voelde ze de avondwind langs haar wangen strijken toen ze haar paard de sporen gaf naar de plek waar de jongen op haar stond te wachten. Manuel wist niets van haar ontmoetingen met de jongen. De jongen logeerde bij familieleden op een ranch in de buurt. Ze hadden elkaar ontmoet op een barbecue en mochten elkaar meteen. De jongen had haar meegenomen terwijl de anderen stonden te eten en te drinken. Ze hadden niets gemerkt van hun afwezigheid. Hij had zijn handen over haar smalle middel laten glijden en had haar meisjesborsten een voor een gestreeld. Ze voelde de sidderingen over haar rug glijden. Ze herinnerde zich dat naarmate hij langer streelde haar tepels harder werden en het sensationele gevoel heftiger werd. Ze had eerst nog geprobeerd de jongen te stoppen, maar na een paar minuten was het opgewonden gevoel zo sterk geworden dat ze liever meer dan minder wilde. Ze verlangde er heftig naar zijn lichamelijke aanraking te voelen. Ze had hem zelfs aangemoedigd meer plekjes van haar maagdelijke lichaam te onderzoeken. Het was zo opwindend dat ze het bloed door haar lichaam voelde stromen en het leek alsof haar hart op elk plekje van haar lichaam aanwezig was. Hij hield op met het kussen van haar hals en duwde zijn tong tegen de hare. Het was sensationeel. Ze bood geen weerstand toen hij haar rits open maakte, en zijn hand in haar broek liet glijden. Zijn vingers raakten haar vochtige spleetje. Ze zoende hem heftig toen hij zijn vingers bewoog en plotseling gebeurde er iets wat ze nog nooit eerder had meegemaakt. Het was alsof er een eksplosie plaatsvond in haar onderbuik. Binnen een paar minuten had deze jongen haar een wereld binnen geleid die tot dan toe onbekend voor haar geweest was. En ook al was het kortstondig geweest, het was ook verrukkelijk. En ze herinnerde zich dat ze hem beloofd had hem nogmaals te ontmoeten bij het meer waar het stroompje ontsprong in het bos. Ze zou hem de volgende dag ontmoeten. Maar ze deed het niet. Omdat die eerste ervaring een

latent effekt op haar had. Een effekt dat haar altijd bij was gebleven. Maar de jongen bleef haar bellen en bellen, en op een gegeven moment kon ze geen nee meer zeggen. Ze besloot dat het belangrijker was om een seksuele ervaring met hem te beleven dan dat ze zich schuldig moest voelen, een gevoel dat sinds die eerste keer nooit meer weg was gegaan. Het was een paar dagen later dat ze Manuel verteld had dat ze een ritje in de avondzon ging maken, maar in feite op weg was naar haar rendez-vous met die jongen.

De jongen stond naast zijn grazende paard op haar te wachten. De zon liet zijn laatste stralen door de takken schijnen en allerlei vogels zongen hun vogelzang. Het was vredig en rustig.

Ze sprong van het paard en liep het laatste stukje naar de jongen. Ze keek naar zijn bleke, onschuldige gezicht en ze voelde zijn armen om haar heen. Het voelde veilig aan. Meer dan dat zelfs, het bracht opwinding in haar lichaam teweeg. En ofschoon ze hem eigenlijk niet nog een keer had willen ontmoeten na die eerste keer, was ze hier weer bereid en verlangend naar meer. Ze wist dat ze zichzelf zou haten de volgende dag, maar haar verlangen van nu was sterker dan haar berouw van morgen. Ze hoopte, ze bad bijna, dat dat gevoel achteraf eindelijk ooit verdwijnen zou.

— Je bent laat, zei de jongen.

— Dat weet ik... antwoordde ze, maar Manuel vertelde me het een en ander over het leven op de ranch. Ik moest daar naar luisteren. Daarna liet hij me zien hoe ik zelf mijn paard kon zadelen. Maar het belangrijkste is dat ik er ben. Het spijt me dat ik zo laat ben.

Ze keek in zijn ogen en las het begrip eruit.

— Een eindje verderop staat een houten huis, zei hij. We kunnen de paarden hier laten en er naar toe gaan.

De jongen sloeg de arm om haar heen en kuste haar op de lippen, en weer voelde ze dat heerlijke gevoel langs haar ruggegraat dat ze de eerste keer ook zo opwindend gevonden had. Ze liep rustig naast hem naar het kleine houten huisje.

— Ik vond deze keet een paar jaar geleden, zei de jongen. Ik kom hier vaak. Ik vis dan eerst en daarna ga ik naar het huisje en doe net of ik kampeer. Dat is leuk.

— Woont er niemand ? vroeg ze.

— Voor zover ik weet niet, zei de jongen. Het staat op het land van je vader. Dus als er iemand woont moet jij dat toch

weten.

— Wat was het vroeger ?

— Het ziet er naar uit als een stropershut. Voordat je vader dit land kocht zag je veel van dit soort hutten in deze streek. Maar het is in ieder geval in jaren niet gebruikt.

Cathy bekeek het gebouwtje eens goed. Het was gemaakt van ruw hout, waarschijnlijk van de bomen uit dit zelfde bos. De deur hing in inmiddels verroeste scharnieren. Ofschoon er niemand woonde straalde er toch een zekere warmte van het huisje uit. Waarschijnlijk omdat het zo verborgen lag in het bos.

De jongen had haar mee naar binnen genomen en in een oogopslag overzag ze de hele ruimte. Aan de ene kant stond een houtkachel, waarboven potten en pannen hingen. Er hingen zelfs gordijnen voor de ramen. Op de vloer lag een kleed waar het patroon onduidelijk van was geworden. Ze had verwacht dat het er erg stoffig zou zijn, maar de jongen vertelde haar, dat hij er regelmatig kwam en het dan een beetje schoonmaakte. Ofschoon alles roestig was maakte het geheel toch een warme indruk. Er was een tafel met stoelen er omheen. Op tafel stonden zelfs drankjes geïnstalleerd. Ook daar had de jongen voor gezorgd. Hij opende een van de flessen en schonk twee papieren bekertjes vol. Een ervan bood hij haar aan. Ze nipten aan het drankje, even later stond de jongen op en leidde haar naar het raam dat uitkeek over het meer. Hij drukte haar tegen zich aan. Zo stonden ze een paar minuten. Toen liet hij haar los en pakte het bekertje uit haar hand om het weg te zetten. Hij stond nu tegenover haar en strekte zijn armen uit om haar nogmaals tegen zich aan te drukken. Hij zoende haar op haar lippen. Ze voelde een siddering van verlangen door haar lendenen gaan.

Terwijl hij haar lichaam onderzocht met zijn handen klonk ze zich aan hem vast. Hij zoende haar nek en haar oorlelletjes en zijn handen gleden over haar platte buik. Ze voelde hoe haar tepels verstijfden. Ze voelde een koortsachtig zweet uitbreken.

Toen knoopte hij haar bloes los en trok haar broekrits open. In een snelle beweging wist hij haar bh open te haken en daar stond ze voor hem, bijna naakt. Toen trok ook hij zijn kleren uit, op zijn onderbroek na. Hij leidde haar naar de bank die voor de open haard stond. Hij viel boven op haar en liet zijn tong in en uit haar mond glijden. Ze wist dat hij haar plaagde, maar dat kon haar niet schelen. Eigenlijk vond ze dat heerlijk.

Ze legde haar armen om hem heen en gleed af naar zijn billen

die ze stevig naar zich toe trok. Ze voelde zijn hand achter het elastiek van haar slipje glijden en zonder weerstand te bieden ging ze zo zitten dat hij haar broekje uit kon trekken. Even later trok hij ook zijn eigen onderbroek uit. Ze voelde zijn naakte lijf tegen zich aandrukken, terwijl hij haar elk deel van haar lichaam deed voelen. Zijn handen gleden van haar borsten naar haar onderbuik, terwijl zijn tong haar gezicht en haar mond onderzocht. Cathy hapte naar adem, ze zweette over haar hele lichaam en vibreerde onder zijn aanrakingen. Ze reageerde op elke streling.

Na een paar minuten, kon Cathy het niet meer uithouden. Ze strekte haar handen uit naar dat harde ding dat ze tegen zich aan voelde drukken en instinktief plaatste ze zijn pik in de goede positie en bokte ze met haar heupen tegen hem aan. Ze kneep in zijn billen en trok hem tegen zich aan. Toen voelde ze hem langzaam in haar glijden. Cahty voelde zichzelf tegen hem opneuken terwijl hij haar overlaadde met hete kussen. Ze bewoog zich sneller en sneller terwijl ze zachtjes kreunde. Ze trilde over haar hele lijf toen de jongen sneller en sneller in haar heen en weer bewoog.

Een glans van zweet was over hun beider lichaam verspreid, maar de zweetlucht was niet onplezierig, integendeel het wond haar op, de penetrante sekslucht. Terwijl de opwinding in haar lichaam steeg, woelde ze met haar handen door zijn bruine haren en drukte zijn hoofd naar haar borsten, waar hij meteen aan haar tepels begon te sabbelen. De bank onder hun zwoegende lijven kraakte mee op het ritme. Een paar minuten later werd het kraken luider en het hijgen ook. Ze begon te kreunen van genot. De jongen liet zijn tong heftig in en uit haar mond glijden terwijl ze het orgasme in haar lichaam op voelde laaien. Ze verloor alle kontrole over zichzelf. Even later viel ze uitgeput achterover, niet meer in staat om zich nog te bewegen. De jongen kuste haar lippen zachtjes en keek haar dankbaar aan, alvorens van haar af te rollen en zwaar ademend naast haar te gaan liggen.

Hij sloeg de arm om haar heen en overlaadde haar met kussen. Hij keek vol vertedering naar haar. Zo lagen ze een paar minuten uitgeteld achterover, totdat ze tegelijkertijd rechtop gingen zitten.

De jongen raapte zijn shirt op en hing het over haar schouders. Ze trilde nog steeds over haar hele lichaam. Toen voelde ze hoe de jongen zijn arm om haar heenlegde en haar tegen zich aandrukte, zonder een woord te zeggen.

— Vond je het lekker ? vroeg hij.

Ze knikte.

— Zullen we elkaar vaker ontmoeten ? vroeg ze.

Nu knikte de jongen.

Daarna kleedden ze zich aan en dronken nog wat.

Toen liepen ze rustig en bedaard naar de paarden. De geur van de bomen was een weldaad voor hun vermoeide lichamen. Cathy keek verliefd met haar groene ogen naar hem op. Hij was rustig, stiller dan normaal. Maar dat was niet erg. Hij was zo lief en zachtaardig. Dat was het enige dat belangrijk was.

— Ik hoop dat je je belofte houdt, zei de jongen. Ik kom hier elke namiddag. Ik zal je morgen niet meteen al verwachten, maar als je toch komt weet je dat ik hier ben.

Cathy stond vlak bij hem en keek hem diep in de ogen, terwijl ze de leidsels van het paard pakte. Ze zuchtte diep van voldoening. Ze voelde tederheid in haar lichaam opwellen en gaf hem een zachte kus op zijn lippen. Haar ogen vertelden dat ze zeker terug zou keren.

Toen herinnerde ze zich dat Manuel haar voor het donker thuis verwachtte. Ofschoon het een immense krachtsinspanning vergde om zich af te wenden van deze genotvolle plek, keek ze de jongen voor de laatste keer diep in zijn ogen. Ze zag de bedroefdheid op zijn gezicht. Toen zag ze zijn bleke gezicht oplichtten.

— Ik zal proberen de volgende keer vroeger hier te zijn, vertelde ze hem. Je maakt het een stuk gemakkelijker voor me, nu.

— Gelukkig, glimlachte de jongen.

Ze klom op het paard en gaf het dier de sporen. Ze reed met een gelukzalige glimlach op haar gezicht naar de rand van het bos. Op het open veld gekomen liet ze het dier de vrije loop. Ze zuchtte diep. Ze reed snel naar de ranch, die een paar mijl verderop lag. Ze voelde zich kompleet en voldaan. De ondergaande zon liet zijn laatste lichtstralen door haar wapperende manen glijden. Ze wist dat ze een geheim had dat ze nooit aan iemand kon vertellen. Het enige waar ze zich bezorgd over maakte was hoe vaak ze de jongen nog zou kunnen zien.

Plotseling hoorde ze haar naam omroepen. Ze opende langzaam haar ogen en realiseerde zich plotseling dat ze in slaap was gevallen in de lounge van het vliegveld. Snel liep ze naar de telefoon, waar ze te horen kreeg dat een jongeman op haar stond te wachten. Ze poederde haar neus en liep naar de uitgang van de lounge, de hal in.

Het was erg rustig in de hal. Bijna alle vliegtuigen waren binnen. In feite stond er meer dienstpersoneel dan bezoek. Ze zag een slanke man staan met dik golvend zwart haar en een olijfkleurige huid. Instinktief wist ze dat het Juan was. Ze liep naar hem toe en vroeg of hij Juan Cordon was. Hij beantwoordde haar vraag met een glimlach en bood zijn ekskuses aan voor het te laat komen. Hij stelde haar voor de bagagekaartjes aan hem te geven zodat hij haar koffers op kon halen en achter in de auto gooien.

Ze keek hoe hij al deze handelingen met het grootste zelfvertrouwen verrichtte. Een paar minuten later zaten ze in de stationcar die hen naar de plek bracht waar ze minstens drie vakantiemaanden door zou brengen.

Juan was een knappe man. Hij was bijna een meter negentig, had donkere tintelende ogen, prachtige witte tanden en hij had een manier van bewegen die vertrouwen inboezemde. Hij moest tegen de dertig jaar oud zijn. Cathy herkende een hoop van zijn oom, Manuel, in hem. Hij was een rustig type, dacht ze, terwijl ze de stad uitreden en door de woestijn naar de ranch gingen. Het leek haar heerlijk om de ranch weer te zien.

— Ik hoop maar dat je flinke honger hebt, zei hij. Want Maria heeft een heerlijk maal voor ons bereid.

— Maria ? vroeg Cathy.

Juan knikte bevestigend.

— Maria is mijn tante. Ze is een zus van Manuel. Ze had besloten om hier heen te komen toen ze hoorde dat jij zou arriveren. Dan kon ze de boel een beetje schoonmaken, zodat het huis er een beetje toonbaar uit zou zien voor een vrouw.

— Wat vriendelijk van haar, zei Cathy. En ik heb inderdaad een flinke honger.

— Dat is mooi, glimlachte Juan. Ik herinner mij dat mijn oom vertelde dat je Mexikaans voedsel zo lekker vond. Maria heeft haar specialiteiten bereid. Niet zoals je kunt eten in de restaurants, maar écht Mexikaans eten, zoals je alleen thuis vindt. Het komt zo van het land. Geen blikjes of pakjes. Alles vers. Het graan waar de tortilla's van gemaakt zijn komt van het land en het vlees van de runderen van de ranch, evenals de groentes. Zelfs de pepers hebben we zelf gekweekt. Het zal wel een tijdje geleden zijn dat je echt Mexikaans gegeten hebt.

— Ja, lachte Cathy, dat is al heel wat jaartjes geleden.

— Dan zal je met volle teugen van het maal genieten, verze-

kerde Juan haar. Maria zal je ook aardig vinden. Ze zal blijven zolang als jij wilt. Daarna gaat ze terug naar haar eigen huis. Maar ze wilde per sé aanwezig zijn om jou te helpen. Per slot van rekening leefde Manuel alleen, en het is een echte mannenplaats. Maria vond dat een vrouwenhand wonderen kon doen. En geloof me maar, senorita Cathy, ik weet zeker dat het je zal bevallen.

— Dat zal het zeker, glimlachte Cathy.

Ze leunde achterover in haar stoel en keek naar het landschap. De kaktussen stonden in bloei en de zon scheen zijn laatste stralen over de paarse heuveltoppen. De woestijn begon flink af te koelen, nu de eerste schaduwen ontstonden. Ze herinnerde zich dat de afstand tot de ranch zo een honderd mijlen bedroeg. Het was een rit die ze al heel wat keertjes gemaakt had. Dit was de eerste keer met Juan. Plotseling herinnerde ze zich dat ze hem nog helemaal niet gekondoleerd had met het verlies van zijn oom. Ze voelde zich een beetje beschaamd door haar vergeetachtigheid. Ze keek naar hem en vroeg zich af of hij het haar niet kwalijk nam.

— Het spijt me heel erg dat je oom is overleden, zei ze. Het is vreselijk dat hij ons verlaten heeft.

— Hij is alleen lichamelijk afwezig, antwoordde Juan haar. Zijn geest zal altijd aanwezig zijn, zei Juan trots. Hij heeft me een paar grote laarzen nagelaten om te vullen en ik zal mijn taak zo goed mogelijk op me nemen. Ik hoop dat je net zo trots op mij als op mijn oom zult zijn.

— Dat zal ik zeker, antwoordde ze hem.

Toen was het stil. Juan hield zijn ogen op de slingerende weg gericht die rechtstreeks naar de rode horizon leidde. Cathy ging achterover zitten en voelde zich volledig ontspannen. Ze dacht aan haar droom in de lounge,terwijl ze had zitten wachten op Juan. Er moest een psychologische verklaring voor zijn, maar de jongen in haar droom had in werkelijkheid nooit bestaan. Ze had de jongen nooit gezien. En toen ze veertien was had ze nooit zo een heftige seksuele ervaring gehad. De hut bestond wel. Het was een hut van mijnwerkers geweest, die al decennia leeg stond. Ze was er vaak geweest om te dromen in de namiddag. Het was haar eigen retraite plaats geweest. Ze had er nooit iemand gezien, ook niet bij het meer. Het was haar domein, door niemand betreden. Haar droom was opwindend geweest. En wat haar een beetje verontrustte was dat ze wakker was geworden met een vochtige plek tussen haar benen. In haar droom ervoer ze de meest fantas-

tische dingen.

Ze bekeek Juan van opzij. Zijn strenge gezicht keek turend op de weg. Hij had mannelijke kaken. Hij leek vriendelijk, sterk en integer. Juan keek haar aan en zag dat het licht in haar groene ogen plotseling verdween. Toen sloot Cathy haar ogen en ontspande zich volledig, terwijl ze de frisse lucht van de afkoelende woestijn naar binnen snoof. Ze sliep niet, maar probeerde de verrukkelijke ervaring van haar droom terug te halen. Af en toe opende ze haar ogen om de rode lucht aan de horizon te bekijken. De weg liep nu kronkelend door de bergen, en Juan bestuurde de wagen behendig. Ze keek naar de rode stenen en de vele verlaten huisjes. Het was typisch westers, dacht ze. Ze had er van leren houden. En nu ze kennis gemaakt had met Juan, was ze ervan overtuigd dat het een heerlijke zomer zou worden. Even later voelde ze dat de stationcar vaart minderde. Ze opende haar ogen en zag de koplampen in het donker schijnen, ze herkende de entree van de ranch. Het grote hek stond open.

Nadat ze een paar minuten langs eindeloze katoenvelden hadden gereden, zag ze het gedempte licht van het huis. Terwijl ze er naar toereden, kwam alles in haar herinnering terug. Er was niets veranderd. Het huis had twee verdiepingen en was omgroeid met struikgewas. Het was een eeuwige strijd tegen de droogte geweest om het groen groen te laten zijn, maar Manuel had gewonnen. Er was niets veranderd. En ofschoon het huis er verlaten uitzag, en er in de verste verte geen ander huis te bekennen was, realiseerde Cathy zich dat dat waarschijnlijk een van de redenen was waarom ze hier zo graag kwam. Het was ook een van de redenen waarom haar vader het gekocht had. Het was niet alleen een goed opbrengende ranch, maar het was er ook heerlijk om te zijn. Rustig en vredig. Maar nu haar vader en Manuel dood waren, moest zij er zorg voor dragen dat alles op rolletjes zou blijven lopen. Ze wist niets van dit leven, behalve wat Manuel haar af en toe verteld had. De rest wist ze van de boeken die ze erover gelezen had. Ze begreep dat je met haar kennis een ranch niet runnen kon en ze vroeg zich af of Juan er iets voor voelen zou om hem over te nemen. Ze huiverde bij het idee om deze plek uit handen te moeten geven, maar ze wist ook dat ze aan het eind van de zomer een beslissing moest hebben genomen. Ze wilde er niet langer aan denken. Ze had behoefte om zich om te kleden en lekker te eten om daarna van een welverdiende nachtrust te genieten.

Juan parkeerde de wagen naast het huis en hielp haar uitstap-

pen.

Toen maakte ze kennis met Maria, een dikke dame van ongeveer zestig jaar. Ze sprak gebroken Engels maar was de vriendelijkheid zelve. Haar lange zwarte haar, met daar doorheen lopend grijze strepen, had ze in twee staarten links en rechts op haar schouders hangen. Ze zag er bijna indiaans uit. Haar grote bruine ogen waren warm en begrijpend. Als ze glimlachte zag je haar gouden voortand en de tot spaatjes dichtgedrukte ogen.

— Ik hoop dat je hier een plezierige tijd zult hebben, Cathy, zei Maria. Manuel heeft ons in de loop van de jaren heel wat over je verteld. Het is jammer dat zijn dood ons bij elkaar brengt.

Juan wisselde een blik met Maria, en vertelde Cathy glimlachend dat hij haar bagage naar de eerste verdieping naar haar gebruikelijke kamer zou brengen, dan konden Maria en zij elkaar beter leren kennen.

— Ik ben hier een paar keer eerder geweest, begon Maria. Weet je, mijn broer Manuel was de oudste. Hij kwam slechts zelden bij ons, omdat hij het altijd te druk had. Dat wisten we wel, maar hij nam nooit eens vrij. Hij had het gevoel dat als hij weg zou zijn er hier iets zou gebeuren, hij degene zou zijn die verantwoordelijk was. Arme Manuel. Hij had altijd het gevoel dat als hij er niet was, alles in het honderd zou lopen. Nu is hij er niet meer, en alles moet gewoon doorgaan. Juan en ik, zullen hier blijven om te helpen, als je dat wilt.

Cathy glimlachte dankbaar. Ze mocht Maria vanaf het eerste ogenblik dat ze haar zag. Ze wist zeker dat ze gauw bevriend zouden raken. Toen ze het huis door liep herkende ze de hand van verzorging van Maria. Het zag er allemaal anders uit dan voordat Maria hier was geweest. Er was duidelijk een vrouw in huis. Overal stonden bloemen en planten. Cathy kon het zeer waarderen. Niet dat de ranch een vrouwenplaats moest worden, maar Maria had een goede smaak. Het was nu meer een thuis geworden dan de laatste keer dat Cathy hier was geweest. Er ging een warme sfeer vanuit.

Maria nam haar mee naar de eerste verdieping om haar haar kamer te laten zien. Hij was prachtig aangekleed. Maria had de paardeharen deken vervangen voor een nieuwe blauwe beddesprei die prachtig kleurde bij de muren. Ook had ze een schilderij van de woestijn opgehangen, met diepe gele kleuren. Ze had het wel eens tegen de wand van Manuels kamer zien staan. Het kwam hier prachtig uit. Ook had Maria een paar vazen met bloemen

gevuld. Even speet het Cathy dat het niet meer de oude vertrouwde kamer was, maar ze moest toegeven dat dit toch beter bij haar paste. Ze was Maria dankbaar voor zoveel attentie.

Cathy liep naar de spiegel en werkte haar make-up bij, toen Manuel binnen kwam met de koffers die hij aan het voeteneind van haar bed plaatste. Maria vertelde Manuel dat hij zich klaar moest maken voor het diner en ze lieten Cathy alleen om zich even te kunnen verfrissen. Toen vertelde Maria dat Cathy rustig een warm bad kon nemen. Als ze beneden zou komen was het eten klaar. Cathy bedankte hen en sloot de deur. Ze liep naar de koffers en opende ze om haar kleren uit te kunnen hangen. Ze zou een snelle douche nemen en dan iets gemakkelijks aantrekken. Ze wilde hen niet laten wachten. Bovendien kreeg ze honger van de heerlijke etensluchtjes.

Cathy zat aan de grote eettafel op een van die handgemaakte Mexikaanse stoelen met rode leren zittingen. Ze had verrukkelijk gegeten. Maria was een uitstekende kok en ze hoopte dat ze elke dag zo een maal voorgeschoteld zou krijgen. Dit was beter dan je in een restaurant kreeg. Ze luisterde loom naar de verhalen over de ranch van Maria en Juan, terwijl ze van de rode wijn dronk die Manuel jaren geleden bereid had.

— Er is een aantal dingen waarover ik je vertellen moet in verband met de stand van zaken, alhier, zei Juan. Zoals je weet heeft jouw vader in zijn testament gezet dat Manuel de ranch zou leiden. En zoals je ook weet was hij er zeer geschikt voor. Hij was erg eerlijk en hij werkte hard. Maar zoals alles kent elk bedrijf zijn goede en zijn slechte jaren. De laatste paar jaren waren niet de beste.

Cathy keek naar Juan, nam een hap van haar taco en zag de aarzelende blik in de ogen van Maria.

— Wat Juan je probeert te vertellen, Cathy, begon Maria, is dat Manuel van plan was om aan het eind van deze zomer de laatste schulden aan de bank af te betalen.

— Ik wist niet dat de ranch schulden had, zei Cathy.

— Manuel heeft je dat ook nooit verteld, Cathy, legde Maria uit. Ik kan je de korrespondentie laten zien die Manuel onderhield met jouw vader over deze zaken, door de jaren heen. Van tijd tot tijd leenden ze geld, in slechte jaren en dat werd dan in de goede jaren weer terugbetaald. Maar deze keer, nu je vader dood is en de ranch zo ontzettend veel onderhoud vraagt, was Manuel

niet in staat om alle rekeningen te betalen. Manuel heeft een lening bij de bank afgesloten een paar maanden voordat hij stierf. Hij beloofde dat hij het geld zou aflossen binnen zes maanden. En hij had afgesproken dat het vee als onderpand zou dienen. Hij wilde het vee verkopen en met dat geld de lening aflossen.

— Waarom zijn er dan nog financiële problemen? vroeg Cathy.

— Die zijn er ook niet, antwoordde Juan. Maar de zomer is droog geweest en het gras heeft niet zo best kunnen groeien, waardoor het vee nogal magertjes is gebleven. Het vee zal dus niet zo veel opbrengen, maar ik ben ervan overtuigd dat ze voldoende op zullen brengen om van de bank af te zijn.

— Hoeveel is de schuld ? vroeg Cathy.

— Vijfentwintig duizend dollar plus de rente, antwoordde Juan. Ik zal je de boeken en de korrespondenties en de rekeningen geven, zodat je een kompleet overzicht krijgt van hoe de zaken ervoor staan.

— O, ik geloof je wel, zei Cathy. Ik ben ervan overtuigd dat jij meer verstand van zaken hebt dan ik. En ik weet zeker dat jij de ranch net zo goed zal leiden als je oom dat heeft gedaan. Kan jij hier blijven totdat het vee verkocht is en de rekening betaald is?

Juan keek haar aan en nam een slok van de wijn. Toen leunde hij achterover en veegde zijn mond met een servet af.

— Juan heeft in het zuiden zijn eigen bedrijf, vertelde Maria. Maar hij blijft je helpen zolang als dat nodig is.

— Ik ben je dankbaar dat je dat zegt, Maria, zei Cathy. Maar ik heb liever dat Juan dat zelf ook wil. Ik wil niet dat hij het gevoel heeft dat hij daartoe verplicht wordt.

— Senorita Cathy, zei Juan. Je hoeft je nergens zorgen over te maken. Mijn bedrijfje is zo klein dat ik me daar geen zorgen over hoef te maken. Ik kan mijn zorgen beter op de ranch richten. Ik kan wel niet alles wat mijn oom Manuel allemaal kon, maar ik weet hoe je moet ranchen. En ofschoon ik nog nooit een ranch van dit formaat heb geleid, wil ik in ieder geval mijn best doen om het te proberen. Bovendien wil ik jou graag helpen. En ook de andere arbeiders blijven hier om hun handen uit de mouwen te steken. De meesten werken hier al sinds jij nog een klein meisje was en ze voelen zich hier thuis. Maar voorlopig is het het belangrijkste dat we het vee op tijd op de markt krijgen, zodat we de bank kunnen betalen.

— Als ons dat niet lukt, wat gebeurt er dan? vroeg Cathy.

— Als een tweede verzekering voor de bank, staat ook de ranch als onderpand.

— Dat is toch niet zo erg ? De ranch is veel meer waard dan vijfentwintig duizend dollar.

Maria keek naar Juan, terwijl hij nog een slokje wijn nam, daarna keek ze naar Cathy en glimlachte.

— Toen jouw vader hier begon, begon Juan, was de eigenaar van de bank een bijzonder vriendelijke man. Hij was niet alleen een vriend van je vader en oom Manuel maar van alle boeren in de omgeving. Hij leende geld aan ze als ze dat nodig hadden, en ook al wist hij niet altijd zeker dat ze het binnen de vastgestelde tijd terug konden betalen, hij nam nooit represailles. Hij hielp. Oom Manuel had het vaak over hem. De meeste mensen in deze buurt hadden van tijd tot tijd hun problemen. Maar ze leenden geld en ze betaalden het terug. Ook al was dat vaak later dan afgesproken, betalen deden ze. Hun woord was hun afspraak.

— Wat Juan je probeert te vertellen, Cathy, kwam Maria tussenbeide, is dat deze vriendelijke man ook overleden is een paar jaar geleden. Hij had geen familie. De bank werd verkocht aan een rijke veeman die een aantal jaar geleden vanuit het oosten hier naartoe gekomen is. Hij probeerde zoveel mogelijk land te verzamelen, zodat zijn ranch de grootste zou worden. Het moet gezegd worden dat hem dat aardig gelukt is. Vooral sinds hij de bank heeft overgenomen.

— Maar ik begrijp niet wat jullie me vertellen willen, zei Cathy in de war gebracht.

— Ik zal proberen het zo eenvoudig mogelijk uit te leggen, antwoordde Juan. Zoals je weet vormt zijn bezit een onafzienbare hoeveelheid land. Toen hij hier begon had hij alles ten oosten van onze ranch. Nadat hij de bank had overgenomen, kon een goede vriend van ons, José Romera, die met zijn familie ten zuiden van ons woont, de rekening niet meer betalen, of althans, niet op tijd. De bankier kende geen pardon. De ranch werd te koop aangeboden. En ofschoon de ranch veel meer waard was dan de lening, kon niemand het bedrag bij elkaar brengen. De bankier nam de ranch over en voegde het toe aan zijn eigen gebied. Maar hij was niet alleen maar slecht. Ofschoon José de ranch niet meer bezat mocht hij er toch blijven met zijn familie, hij werkt er nu als bedrijfsleider. Het is een trieste zaak dat zulke dingen gebeuren. Maar het was niet de laatste keer dat zoiets gebeurde, de ranch ten westen van ons kwam in dezelfde situatie te zitten. En de

bankier nam ook die ranch over. Ook deze keer liet hij de oorspronkelijke bezitter zitten als bedrijfsvoerder. Ze hadden ook geen keus. Ze hadden geen plaats om naar toe te gaan en ze waren blij dat ze konden blijven.

— Mijn God, riep Cathy uit. Wat een hoeren... !

— Dat moet je niet zeggen, onderbrak Maria haar. Ik weet hoe je je voelt, maar hij deed niets wat volgens de wet niet mocht. Hij is een gehaaide zakenman.

— Ik zou wel een andere omschrijving voor hem weten te bedenken, zei Cathy, terwijl ze zichzelf nog eens inschonk. Maar ik zal het voor me houden. Hij krijgt het wel te horen als ik hem eens ontmoet. Vreselijk !

— Laat me mijn verhaal even afmaken, zei Juan.

Cathy knikte.

— Later vielen de andere ons omringende ranches op dezelfde manier in zijn handen. Nu heeft hij de grootste ranch van heel het gebied.

Juan stond op van tafel, liep naar de muur en rolde een kaart van de omgeving, die aan de muur hing, uit. Hij pakte een pen uit zijn zak en begon een aantal plaatsen aan te wijzen. Hij legde haar uit waar al de zojuist besproken ranches lagen en wat de plaats was van de Bar None.

— Zie je, zei Juan. Jouw ranch is de enige die voorkomt dat hij een aaneengesloten gebied heeft. Je zit precies in het midden en het zou me niets verbazen als hij deze ranch graag bezitten zou. Je weet natuurlijk nooit zeker wat zo een man wil, maar hij zou best eens in staat kunnen zijn om ons op dezelfde manier te behandelen als de anderen. Het is dus zaak om op tijd te betalen.

Cathy keek naar de kaart en voelde de dreiging boven haar hoofd hangen. Het was niet zeker dat het gebeuren zou, maar deze man leek geen skrupules te hebben. Ze voelde zich benauwd worden.

Juan ging weer aan tafel zitten en dronk nog wat wijn.

— Denk je dat we problemen krijgen om het vee op tijd te verkopen ? vroeg ze angstig.

— Vooralsnog zie ik geen problemen gelukkig, antwoordde Juan. Maar ik voelde dat ik je op de hoogte moest brengen van de situatie. Per slot van rekening is het jouw ranch. En je hebt niet alleen de ranch maar ook de problemen.

Cathy nipte aan haar glas terwijl ze zich een voorstelling probeerde te maken van de bankier. Kon iemand zo zijn als haar nu

verteld werd ? Er zouden zeker geen financiële problemen meer zijn als het vee verkocht was en de oogst binnen gehaald. Ze wist dat deze ranch over het algemeen goede opbrengsten had. Over het algemeen wist de ranch zich uit de rode cijfers te houden. Hoe dan ook, ze had zich nooit geïnteresseerd voor de zakelijke kant van de ranch. Ze realiseerde zich nu ten volle dat zaken doen niet van een leien dakje hoefde te gaan. Je moest risiko's durven te nemen. Ze had zich voorgenomen om zich deze zomer helemaal te wijden aan haar eindskriptie. Het was heel belangrijk, omdat ze anders een jaar achter zou raken. Aan de andere kant begreep ze dat de ranch op dit moment voorrang had. Het was alles wat ze nog had. En terwijl ze dromerig in haar wijnglas keek herinnerde ze zich een ding dat ze geleerd had bij psychologie. Drinken helpt je nooit uit de problemen. Maar soms helpt het je om keuzes te maken.

Ze bedankte Juan dat hij zo eerlijk was geweest en ze bedankte Maria voor het heerlijke maal. Ze dronken nog een laatste glas wijn en toen stond ze op. Ze vertelde Juan en Maria dat ze haar nachtrust nodig had en dat ze de volgende ochtend zich zou buigen over de problemen.

— Heb je zin om nog even een frisse neus te halen ? vroeg Juan aan Cathy.

— Nee, dank je. Ik ben vreselijk moe.

Juan knikte beleefd en begrijpend. Cathy wenste ze goedenacht en liep, niet helemaal vast, de kamer uit. Licht in het hoofd van de wijn liep ze naar boven.

Op haar kamer deed ze het licht aan, kleedde zich uit en sloeg de dekens terug. Ze gleed naakt tussen koele lakens. Ze zuchtte diep en sloot haar ogen. Even later sliep ze zachtjes in.

Cathy's dromen namen haar mee naar het gebied van niet-weten. De wereld van de fantasie, waar ze zoveel van hield. De wereld waar ze niets aan uit hoefde te leggen als ze er weer uit kwam. De wereld waar ze zich niet schuldig of schaamtevol over hoefde te voelen. Al die dingen die ze opwindend vond in haar onderbewuste, kwamen tevoorschijn in deze dromen. Ze was zich daar wel van bewust. Maar het gaf haar zoveel voldoening dat ze elke keer weer hoopte dat er meer van die dromen zouden komen. In zekere zin maakte ze in haar dromen hetzelfde mee als ze zou meemaken als ze met een man alleen was. Toen ze nog een klein meisje was had ze zich vaak afgevraagd of ze er ooit over-

heen zou groeien. Maar het leek eerder alsof de dromen hadden toegenomen in plaats van dat ze minder werden. En het leek er ook op dat ze ze nu meer apprecieerde dan ze vroeger als kind deed. Het was een vlucht in het onbekende. De plaats waar de mannen ideaal waren, waar verrukkelijke dingen gebeurden, en waaruit ze ontwaakte met een glimlach in haar gedachten.

Ofschoon de dromen uit haar meest verborgen stillewensen voortkwamen, had Cathy zich nog nooit echt laten gaan bij een man. Natuurlijk had ze wel haar vriendjes en haar afspraakjes gehad, maar het had nooit dat gevoel bij haar opgewekt dat ze kende uit haar dromen. Ze was ook wel met ze naar bed geweest maar door de jaren heen had ze er steeds meer afschuw van gekregen. Ze liet zich steeds minder makkelijk overhalen. Ze had het gevoel dat het eigenlijk niet mocht en dat het eigenlijk niet hoorde dat je jezelf zo liet gaan. De ochtend na de nacht voelde ze zich altijd beschaamd. Als ze in de spiegel keek las ze de schuld in haar ogen. Ze was weer eens niet in staat geweest om nee te zeggen. Ze walgde van zichzelf. Langzaam maar zeker, ging ze steeds minder vaak met mannen naar bed. Ze had zelfs een zekere reputatie over haar afwijzing opgebouwd. Was ze alleen maar een pestkop ? Iemand die ervan houdt om mannen te plagen als ze eenmaal opgewonden waren ? Of had ze een diep weggeborgen probleem dat haar ervan weerhield om mannen vaker dan een of twee keer te zien ? Ze herinnerde zich dat een man tegen haar had gezegd dat ze nymfomane was. Dat als ze hield van een man, van meer dan een wilde houden. Maar Cathy wist wel beter. Ze was zeker geen nymfomane. Maar onbewust wond het idee haar wel op. Als ze alleen in bed lag en haar gedachten de vrije loop liet, vond ze het heerlijk om zichzelf voor te stellen als een nymfomane. Maar ze liet de gedachte meestal niet toe. Ze wist genoeg van zichzelf en van psychologie dat de barrière die ze had opgeworpen tegen mannen, tegen alle mannen gericht was en niet tegen slechts één.

Ze nam uitnodigingen voor diners altijd aan. Ze genoot van de warme rustige sfeer in een goed restaurant. Ze aarzelde zelfs niet als iemand haar probeerde te versieren. Ze vond het prettig om gekust te worden en gestreeld. Als een man dat niet deed, vond ze hem óf zeer beschaafd óf ze vond hem saai. En ze realiseerde zich dat de meeste mannen die een vrouw mee uit eten namen uiteindelijk de bedoeling hadden om met haar te belanden in de slaapkamer.

Gelukkig had ze dat meestal al snel in de gaten. De mannen die haar heftig zoenden en opgewonden raakten waren degenen bij wie ze meestal in bed belandde. En ze werkte altijd mee, zoveel als haar lichaam maar verdragen kon. Ze kuste hen en perste haar lichaam tegen de ander. Meestal eindigde het met een hoop zweet en seksuele bevrediging voor beide partijen. Soms beloofde ze de man zelfs dat ze een paar dagen later weer met hem op stap zou gaan. Maar als de telefoon dan ging zocht ze uitvluchten en ekskuses om maar onder het afspraakje uit te komen.

En in haar appartement, alleen en zonder man, streed ze dan met zichzelf. Ze begon zichzelf te haten omdat ze de afspraak geweigerd had. Ze vroeg zich zelfs af waarom ze niet had toegestemd. En dan gleden haar gedachten af naar de laatste keer dat ze in de armen van een man had gelegen. En dan werd ze opgewonden. Omdat die laatste nacht altijd verrukkelijk was geweest. Ze vond het zo heerlijk om gestreeld en gekust te worden. Het was altijd een volkomen bevrediging. Ze voelde zich gelukkig vredig in de armen van een man. Het was zo gek dat ze afstootte wat ze in feite het lekkerste vond. En ofschoon ze haar zwakke punten kende, wist ze dat ze weerloos was in de armen van een man, dit was precies waarom ze die muur rond zich had opgetrokken. Ze kon niet en ze wilde niet weer in die positie geraken. Het was niet de man waar ze zo bang voor was. Ze was bang voor zichzelf, meer dan voor iets of iemand anders. Het was een vreemde paradoks, eentje waarvan ze hoopte dat hij op tijd zou verschijnen. Ze wenste in het geheim dat het goede het kwade zou overwinnen omdat ze voelde dat wat ze deed slecht was. Niet in de zin dat ze aan haar verlangens toegaf, en aan de verlangens van de man. Maar slecht in de zin van dat ze zichzelf uitsloot van hetgeen ze het liefst wou. Seks. En in haar vrije tijd als ze geen les hoefde te geven, had ze er zelfs boeken over gelezen. Ze analyseerde haar eigen situatie. En ze wist nu zelfs hoe ze ervan moest genezen. Maar de genezing maakte haar net zo angstig als haar weerzin om een tweede keer met eenzelfde man naar bed te gaan. En ze wist dat de psychologie haar niet helpen kon bij dit probleem dat ze waarschijnlijk al sinds haar jeugdjaren met zich meedroeg. Maar ze wist ook dat er zoiets bestond als de wil van de geest die sterker is dan de wil van de materie. En de laatste maanden had ze haar best gedaan. Ze had wanhopig haar best gedaan. En ze wist dat er andere mannen, andere plaatsen en andere situaties moesten zijn. Het enige wat ze kon doen was

zichzelf beloven dat ze het zou proberen.

Maar haar gedachten onderzochten nu het onbekende. Ze reisde door de onbekende valleien van de dromen. Het leek op een reis naar een gebied dat je nooit meer terug zou zien, mensen die je nooit meer terug zou zien, maar de seksuele ervaring, daar genoten, zou je nooit meer vergeten. Ze zag zichzelf lopen in een prachtige zijden jurk, die haar benen streelde terwijl ze liep. Ze was er zeker van dat de man die voor haar stond zijn gedachten niet af kon houden van de jurk die haar benen streelden. Terwijl ze naar hem toeliep realiseerde ze zich dat ze zich bevonden op een klein kerkhof. Ze liep rustig en voorzichtig naar de man die met open armen op haar stond te wachten. Ze keek naar zichzelf en ze vroeg zich af of ze hem op zou kunnen winden. Haar borsten waren niet zo vol en groot als die van sommige andere meisjes, maar ze waren jong en stevig. En ze leken tegen de zachte stof van haar jurk aan te drukken, alsof ze eruit wilden.

Terwijl ze dichterbij kwam zag ze dat de man die op haar wachtte Juan was. Hij droeg een wit shirt dat tot halverwege zijn borst was opengeknoopt en hij droeg een zwarte broek. Ze keek hem aan en ze zag dat zijn ogen schitterden van genoegen. Terwijl ze dichterbij kwam, voelde ze een vreemd gevoel in haar lichaam, alsof hij een magneet was die haar naar zich toetrok.

Juan stond daar, hij bewonderde het geluid van haar ademhaling en de vorm van haar lenige lichaam. Nu stond ze recht voor hem en legde haar handen in de zijne. Hij trok haar naar zich toe, en begon haar opgewonden te kussen. Zijn tong perste tussen haar lippen en raakte de hare.

Cathy zuchtte en leunde achterover.

— Ik ben blij dat je me gevraagd hebt te komen vannacht, vertelde ze hem.

Juan glimlachte en keek haar aan. Haar ogen glansden. Ze voelde de hete passie door haar lichaam zinderen.

Toen keek hij naar de tepels die door de dunne stof van haar jurk opbolden. Hij staarde er enkele sekonden naar alsof hij elk detail in zich op wilde nemen, alsof hij de vorm nooit meer wilde vergeten. Ze waren tamelijk groot, en hun roze kleur was duidelijk zichtbaar door de witte stof van haar jurk. Een bh droeg ze niet.

— Vind je mijn borsten mooi ? vroeg ze zachtjes.

Juan glimlachte vriendelijk, haar vraag beantwoordend met zijn ogen. Hij begon haar borsten te strelen. Ze waren hard en

ferm. Ze stonden rechtop en het was alsof haar harde tepels door de stof heen boorden. Ze sloot haar ogen om volledig van zijn aanraking te kunnen genieten.

Toen trok hij Cathy naar zich toe en perste haar borsten tegen zijn stevige manneborst. Ze waren zacht en strelend en het wond hem op. Ze voelde hoe zijn lippen de hare zochten. En ze zochten elkaars tong in een paar minuten durende kus.

Juan voelde de opwinding in zijn lichaam gieren. Hij trok haar nog heftiger tegen zich aan. Hij kuste haar en kuste haar en zij duwde haar lichaam tegen hem. Ze hapten naar adem.

Toen leidde hij haar naar het hoge gras naast de vergeten graven. Uit het niets haalde Juan een deken tevoorschijn die hij over het bedauwde gras uitspreidde. Hij nam haar in zijn armen en ze zegen neer op het kleed.

Cathy gaf zich over aan zijn wensen en ze zoenden elkaar heftig. Hun hete en zachte lippen wonden elkaar op. Hij drukte zichzelf tegen haar aan en ging op zoek naar de volheid en de zachtheid van haar lieve borsten. Hij streelde haar rechterborst met grote tederheid. De linkerborst streelde hij met zijn natte lippen. Haar laaguitgesneden jurk gleed af tot haar middel en haar kleine ferme borsten stonden rechtop te kijken naar het gezicht van Juan.

Juan gleed met zijn hand af naar de platte buik die hij zachtjes masseerde. Ze was helemaal naakt onder haar witte zijden jurk. Hij hoorde een diepe, verlaten zucht uit haar opstijgen en hij begon aan haar oorlelletje te sabbelen terwijl zij zich heftig tegen hem aandrukte.

Daarna daalde hij af met zijn hand over haar dijen strelend. Ze draaide en rolde onder zijn aanraking. Haar verlangen naar hem werd groter en groter. Ze wilde door hem genomen worden. Ze wilde hem helemaal voelen.

Ze voelde hoe zijn tong haar navel onderzocht en ze kreunde luid. Ze leunde in ekstase achterover. Al haar spieren leken samen te trekken toen zijn tong haar navel verliet en het verboden plekje tussen haar benen raakte. Hij perste zijn tong haar vagina in en ze draaide onder zijn zoete aanraking. Ze greep de achterkant van zijn hoofd en duwde hem tegen zich aan. Hij genoot van haar opwinding en snoof de zoete aroma van haar vrouwengeur diep in zich op. Cathy kreunde en steunde van opwinding. Door haar heftige reaktie aangespoord drong hij nog dieper in haar binnen.

Juan gleed omhoog naar haar klitoris en Cathy wierp haar hoofd in haar nek. Het verlangen en de geilheid hadden de hoogste toppen bereikt. Ze draaide en kreunde en even later werd ze meegesleept in een alles omvattend orgasme.

Ze reed haar onderlijf tegen hem op en het wond hem zo vreselijk op dat hij zijn stijve pik in haar liet glijden en met ferme stoten in haar beukte. Tegelijkertijd sabbelde hij aan haar tepels. Haar lendenen leken in brand te staan. Hij versnelde het stoottempo en hij kreunde luid. Ze trok hem tegen zich aan alsof haar leven ervan afhing. Ze hijgden en kreunden en even later kwamen ze tegelijkertijd tot het hoogtepunt. Hun lendenen vatten vlam en ze tolden rond in het gebied waar de sterren uit elkaar spatten.

Bezweet en hijgend lieten ze elkaar los en rolden naast elkaar. Het was een volkomen bevrediging en toen ze opkeek om in Juans ogen te kijken zag ze dat hij verdwenen was. Ze lag alleen op de deken en de vochtige nachtlucht deed haar rillen van de kou.

Daar lag ze, nog nahijgend van het genot. Ze hoorde haar hart bonken in haar opgewonden maar bevredigde lichaam.

Ze opende haar ogen. Het zweet stroomde in straaltjes van haar lichaam. Haar handen trilden. Haar keel kneep samen en ze voelde dat haar ogen vol tranen stonden. Hij had haar verlaten. Het leek bijna een nachtmerrie. Maar een prachtige nachtmerrie, bedacht ze zich toen ze zich realiseerde dat ze in bed lag. Ze ging rechtop zitten en stapte uit bed om een handdoek te pakken. Met een punt wiste ze zich het zweet van haar voorhoofd en viel weer achterover in de kussens.

Ze trok de dekens over haar schouders en sloot haar ogen. Het was verrukkelijk geweest. En ongelooflijk opwindend. Ze moest gelukkiger zijn dan andere meisjes door de dromen die ze had, bedacht ze zich. Ze kon volledige seksuele bevrediging bereiken alleen al door haar dromen, zonder dat ze zich achteraf schuldig hoefde te voelen, zoals vroeger.

Met een gelukkige glimlach op haar gezicht viel ze in een diepe slaap.

Sexy Maxi 329

HOOFDSTUK 2

De volgende ochtend opende Cathy haar ogen, ging rechtop zitten, strekte zich uit en gaapte. Ze liep naar het raam en keek naar buiten. In de verte tegen de paarse heuvels aan zag ze het vee lopen. Ze probeerde de runderen te tellen, maar toen ze bij de honderd kwam gaf ze het op. Het moesten er een paar honderd zijn. Kleine vogeltjes tsjilpten en vulden de lucht met muziek. Tenminste in haar oren klonk het als muziek. Het was een verrukkelijke nacht geweest. Het uitzicht wat ze nu bewonderde was bijna sprookjesachtig. Ze zag dat Juan aan het praten was met een paar werklieden die een paar wilde mustangs in toom probeerden te houden. Ze draaide zich om en zag op de klok dat het al bijna middag was. Zo lang had ze in eeuwen niet meer geslapen.

Ze ging snel onder de douche staan en toen ze eronder vandaan stapte vond ze Maria in haar kamer. Ze was bezig haar kleren in de kasten te ruimen.

— Maria, dat hoef jij niet te doen, zei Cathy, terwijl ze een handdoek om zich heen wikkelde.

— Ik ben hier om je te helpen, antwoordde Maria. Jij hebt belangrijkere dingen te doen dan je zorgen te maken over de indeling van de kasten. Dit is mijn werk en ik doe het mijn hele leven lang al voor allerlei mensen. Ik doe het graag voor je.

— Ik waardeer je zorgen om mij, glimlachte Cathy.

— Als je gekleed bent, heb ik een lekker ontbijt voor je klaarstaan, vertelde Maria.

— Het spijt me dat ik zo lang in bed heb gelegen, Maria, verontschuldigde Cathy zich. Ik vermoed dat ik vermoeider was dan ik gedacht had.

— Je hoeft je niet te verontschuldigen, zei Maria. De slaap is goed voor jou. Je bent hier hoger dan je denkt. De lucht is veel ijler en de lucht die je inademt is zuiver en fris. Heel anders dan je gewend bent. In de kranten lees ik altijd over de vervuiling in de steden.

— Je hebt gelijk, zei Cathy, terwijl ze haar kleren aantrok.

— Juan wil je graag meenemen om te laten zien wat er allemaal gedaan is en wat er nog allemaal gebeuren moet, vertelde Maria. Maar dat gebeurt pas als je wat gegeten hebt.

— Ik ben zo klaar, antwoordde Cathy. En dat maal van jou, gisteren, was fantastisch. Ik hoop dat je nog lang zult blijven om zo voor ons te koken.

— Dat is de enige manier waarop ik koken kan, vertelde Maria. Alles komt van moeder aarde. We mogen dan misschien arm zijn, Cathy, maar we weten hoe we voedsel moeten laten groeien, of het nu vlees is of groente. Onze voorouders hebben ons geleerd dat we niet elke keer naar een winkel konden gaan als we iets nodig hadden. Wat ik gisteren voor jou heb klaargemaakt was allemaal van onze ranch, inklusief het rundvlees en de groenten, zelfs de wijn was hier gemaakt, Cathy.

— Als we daar niet mee overleven kunnen, dan weet ik niet hoe iemand het ooit zal kunnen, zei Cathy lachend. Ze was nu bijna klaar om te gaan ontbijten.

— Als iemand helemaal op zichzelf aangewezen is dan leert hij het razend snel om te overleven.

— Maria, dat diner dat je ons gisteren voorschotelde, weten ze in het beste Spaanse restaurant nog niet eens klaar te maken, komplimenteerde Cathy haar met een ernstig gezicht.

Maria glimlachte alleen maar. Ze nam de kleren uit de laatste koffer, deed ze aan kleerhangers en hing ze netjes in de kast. Cathy zag hoe zorgvuldig Maria met haar kleren omging. Hoe ze de kraagjes met haar handen gladstreek en de knoopjes dichtdeed. Ze maakte zichzelf een beetje op, bekeek zichzelf nog eens van top tot teen in de spiegel en vond dat ze klaar was voor het ontbijt. Of was het de lunch ?

— Je ziet er goed uit, Cathy, zei Maria, terwijl ze haar vol bewondering van boven tot onder bekeek. Ze zag er inderdaad leuk uit in haar vale jeans en haar wit met groen gekleurde shirt.

— Ik zal weer even moeten wennen aan deze ranch-schoenen, zei Cathy glimlachend. Maar als ik er eenmaal een paar uur in gelopen heb dan weet ik niet beter meer.

Ze moesten allebei lachen en Maria stelde voor dat ze naar beneden zouden gaan om te eten. Cathy volgde haar naar beneden naar de woonkamer en zag hem nu voor het eerst in daglicht. Ze zag hoe verzorgd deze ruimte eruit kon zien. Het speet haar dat ze niet elk jaar hier gekomen was. Ja, ze had zin om aan de slag te gaan en er voor te zorgen dat de ranch van haar zou

blijven. Ze wilde deze plek helemaal niet kwijt. Ze was wakker geworden met enthousiasme, een nieuwe verwachting van het leven, en een grote dosis inspiratie. Toen liep ze naar de grote keuken waar Maria haar maaltijd aan het voorbereiden was op de grote ronde tafel waar twaalf stoelen omheen stonden.

Cathy keek rond in de keuken. Het was hier niets veranderd behalve een paar kleine dingetjes waaraan je kon zien dat Maria hier rondliep. Er waren de grote planken met daaronder het aanrecht met de pomp die het koude, frisse water uit de grond pompte. De vloer was bedekt met kleden met een indiaans motief. Cathy herinnerde zich dat ze daar altijd al gelegen hadden. De eerste keer dat ze hier kwam, als een klein meisje hadden ze er al versleten uitgezien. De rest van de keuken zag er ook uit zoals ze zich herinnerde. Het was een grote keuken met hoge plafonds en een groot raam dat uitzag op de bergen. Voordat ze de kans kreeg om de rest in zich op te nemen werd haar aandacht afgeleid door het aroma van de koffie die Maria voor haar neerzette en de geur van eieren met spek. Toen serveerde Maria de rest van de maaltijd en ofschoon Cathy het gevoel had dat ze nog vol moest zitten van de maaltijd van gisteravond kon ze zich niet weerhouden om met graagte te eten.

— Ik hoop dat je het lekker vindt, zei Maria. Als er nog iets is wat je graag hebben wilt moet je het maar zeggen, dan maak ik het even voor je.

— Maria, dit is verrukkelijk, vertelde Cathy, terwijl ze een hap van de toast nam.

Maria glimlachte dankbaar.

— Waar is Manuel begraven ? vroeg Cathy even later.

Maria draaide zich om, veegde haar handen af aan haar schort en ging met een kop koffie tegenover Cathy zitten.

— Ik bedoel, is het vlakbij ? vroeg Cathy.

— Er is een klein kerkhof een paar mijlen van de ranch. Het is een heel oud kerkhof. Veel van onze familieleden liggen daar begraven. Manuels laatste wens was dat hij bij zijn familie begraven zou worden.

— Ik zou er graag eens gaan kijken, zei Cathy. Ik herinner me dat toen ik een klein meisje was ik eens met Manuel bij een klein kerkhof ben wezen kijken, maar toen heb ik er niet zoveel aandacht aan besteed.

— Je hebt nooit aandacht voor een kerkhof totdat er iemand ligt waar je veel van gehouden hebt, zei Maria.

Cathy zag de bedroefde blik in Maria's ogen. Het speet haar dat ze over het trieste onderwerp begonnen was. Maar ze wilde weten waar Manuel begraven was. Ze voelde instinktief dat ze er naar toe wilde. Ze wilde zien waar Manuel de eeuwigheid in was gegaan. Ze voelde spijt in zich opborrelen dat ze niet met de begrafenis hier was geweest. Maar toen was er niet genoeg tijd geweest. Plotseling herinnerde ze zich dat ze vannacht gedroomd had over een kerkhof. Ze was vannacht samen met Juan op een kerhof geweest.

— Ik kan nog meer voor je klaar maken, als je dat wilt, zei Maria, toen ze zag dat Cathy bijna alles verorberd had.

Cathy schudde haar hoofd en nam een slok van haar koffie.

— Juan wil je meenemen om de ranch te laten zien, zei Maria. Dat is het enige wat hij nog doen kan voordat de zon onder gaat. Vertel hem maar dat je ook naar het kerkhof wil waar Manuel begraven ligt. Jullie rijden toch die kant uit. Niet ver daarvandaan is de grens met de ranch van de bankier.

— Wie is die bankier die plotseling besloot om de grootste ranch van de omgeving te willen hebben ? vroeg Cathy.

— Zijn naam is Frederik Raines, antwoordde Maria. Hij is een rijke en invloedrijke man.

— En een man zonder skrupules, zei Cathy.

— Misschien is dat de reden waarom hij zo rijk geworden is, zei Maria. Hij heeft heel wat ranches weten te bemachtigen en aan elkaar geplakt. Nu is hij de grootste op deze ranch na.

— Ik zou hem wel eens willen ontmoeten, zei Cathy verdiept in haar gedachten.

— Ik denk niet dat hij het type man is waar je gemakkelijk bevriend mee zult raken, waarschuwde Maria haar. Ik denk dat je zelfs je best er niet voor moet doen om bekend met hem te worden. Tegen die tijd dat het nodig is is het nog vroeg genoeg.

— Hoezo ? vroeg Cathy.

— Omdat hij met gespleten tong praat, zoals de Indianen zeggen. Hij is niet te vertrouwen, antwoordde Maria. Hij mag dan geld hebben en land, hij heeft geen respekt voor de mensen die hier wonen. Hij is slecht voor een hoop mensen geweest. En ze zullen dat niet vergeten. Ik ben blij dat ik ver van hem vandaan woon, zodat ik nooit geld van hem hoef te lenen.

— Je praat over hem alsof hij een rasechte schurk is, zei Cathy, niet op haar gemak.

— Ja, geloof dat maar, antwoordde Maria. Hij is als een ratel-

slang. Hij valt je aan als je met de rug naar hem toe staat. Als je het gevoel hebt dat je hem wilt ontmoeten dan moet je in gedachten houden dat hij zich gedraagt als een ratelslang. Je weet nooit wat je aan hem hebt.

— Ik zal het onthouden, zei Cathy.

Toen stond ze op en vertelde Maria dat ze klaar was om de ranch te gaan bezichtigen. Maria liep naar de deur en riep luid Juans naam. Ze wachtten een paar minuten, terwijl Cathy een hoed pakte en een rode zakdoek om haar hals bond. Ze was klaar om de stilte van het uitgestrekte landschap in te rijden. Klaar om de herinneringen van vroeger naar boven te halen. Een paar minuten later kwam Juan de keuken binnen lopen en begroette haar met sprankelende ogen. Hij vertelde dat hij een paard voor haar zou laten zadelen en dat ze dan naar het westen zouden rijden. Cathy bedankte Maria voor het ontbijt en volgde Juan naar de stallen. Maria keek hen na waarna ze de tafel begon af te ruimen.

Cathy's paard werd naar buiten geleid en Cathy klopte het dier op de hals. Het had vriendelijke ogen en keek haar nieuwsgierig aan. Cathy zag aan de blik in de ogen dat ze goede vrienden zouden worden. Het dier werd gezadeld en een paar tellen later zat Cathy er bovenop.

Toen wees Juan in westelijke richting en begon in galop te rijden. Cathy volgde hem. Ze werd eerst heen en weer geslingerd, maar na een mijl was ze weer helemaal gewend aan de bewegingen van het paard. Toen ze in de buurt van de grens van de ranch kwamen, stopten ze om te rusten. Cathy draaide haar paard en keek naar de ranch die nu gereduceerd was tot een paar stipjes aan de horizon. Ze voelde zich gelukkig. Dit was als het paradijs. Dit land, de velden, de bomen en de weiden. Ze wou er geen afstand van doen. Als het moest zou ze het kunnen, bedacht ze zich. Per slot van rekening had ze een goed stel hersens. Juan reed zijn paard naast het hare en keek de andere kant uit. Eerst keek ze hem nieuwsgierig aan, toen begon hij te rijden in de richting waarnaar hij keek. Ze volgde hem. De twee paarden reden nek aan nek in de namiddag zon. Tenslotte kwamen ze tot vlak bij de grens in het westen en stopten.

— Daar is de ranch van Senor Raines, zei Juan wijzend. Zoals ik al vertelde ligt jouw ranch precies in het midden van zijn gebied. En ofschoon dat van jou groter is, zou het me niets verbazen als hij er genoegen in zou scheppen om de ranch er bij te krijgen.

Cathy keek ingespannen naar de ranch van Raines die alleen

door de straat van haar ranch gescheiden was. Juan had gelijk. Als Raines de Bar None zou weten te bemachtigen dan zou hij alles hebben. Maar ze was ervan overtuigd dat dat niet gebeuren zou. Niet als het aan haar zou liggen, tenminste. Ze keek naar Juan, glimlachte en wiste het zweet van haar voorhoofd. Ze keek naar de andere kant van de weg waar ze het kerkhofje zag liggen. Ze knikte naar Juan en ze reden naar de stoffige weg die er naartoe leidde.

Er was geen hekwerk dat het land van de weg scheidde. En toen ze dichterbij kwamen zag Cathy dat het een oud Spaans kerkhofje was. Er stond een hekwerk om het kerkhof maar door het slechte onderhoud was het gammel geworden. De ijzeren poort stond open en hing uit zijn voegen. Het leek een beetje op een vogelkooi zonder dak, bedacht Cathy. De meeste grafzerken hingen voor- of achterover, een teken van ouderdom. Sommige graven hadden een beeld. Weer anderen alleen een kruis. Langs het hekwerk zag ze plotseling een vers gegraven graf. Er stonden inmiddels verdroogde bloemen op, maar het graf zag er nog fris uit, nog niet aangevreten door weer en wind. Ze wist meteen dat het het graf van Manuel was, ook al stond er nog geen grafsteen op.

Ze gaf haar paard een tik in de flanken en reed de ijzeren poort door. Ze steeg af en maakte het dier vast aan het hek, waarna ze langzaam naar Manuels graf liep. Juan stalde zijn paard naast het hare en liep achter haar aan. Ze stond met gebogen hoofd naar het verse graf te kijken. Ze waren allebei stil. Een paar minuten lang stonden ze in gedachten verzonken te kijken. Ze keek naar Juan op en hij zag hoe een traan over haar wang rolde. Hij legde een arm om haar schouder alsof hij zeggen wou niet te huilen. Maar dat maakte het alleen maar erger, waardoor ze haar tranen de vrije loop liet.

— Wat een ellende, zei ze, even later. Arme Manuel. Nou ligt hij hier op een vergeten plek in het midden van de woestijn waar alleen wind en stof langs komen.

— Senorita, je hebt geen gelijk, vertelde Manuel haar. Hij is erg blij dat hij hier mag liggen. Hij is waarschijnlijk blijer dan de meesten van ons. Omdat zijn tijd gekomen is. En het is gekomen op een manier zoals hij het zich gewenst heeft. Terwijl hij aan het werk was. En dit is de plaats waar hij graag begraven wilde worden. Natuurlijk zouden we hem hier sowieso hebben begraven, omdat hij hier zijn voorvaderen ook begraven heeft. Ik weet dat

jij denkt dat het wel erg eenvoudig is en niet te vergelijken met die graven die je gewend bent, maar het blijft een kerkhof. Het betekent veel voor ons. Als je goed kijkt naar de andere graven dan zal je zien dat er verwelkte bloemen op staan, maar dat geeft niet, want zondag staan er weer verse op. Onze mensen vergeten niet zo gauw als de meeste mensen.

Cathy keek naar de andere graven en zag dat Juan gelijk had. De bloemen waren verdroogd, dat wel, maar ze waren herkenbaar als bloemen, ze konden nog niet zo heel erg oud zijn. Ze wist dat Spanjaarden erg begaan waren met hun doden. En ze wist zeker dat als er niemand voor Manuel zou zorgen, zij er vast en zeker heen zou gaan om er verse bloemen op te zetten.

Toen ze terugliep door het hoge gras met de arm van Juan rond haar smalle taille, voelde ze een rilling over haar rug kruipen. Ze had een opgewonden gevoel in haar lendenen. Het was de ironie van het lot dat ze hier nu met Juan liep, terwijl ze er vannacht nog van gedroomd had. Ze keek stiekum naar hem op en zag dat hij naar haar glimlachte. Zou hij in het werkelijke leven hetzelfde zijn als in haar dromen ? Juan zag er zelfverzekerd uit en hij keek haar aan met een blik die vertelde dat ze hem vertrouwen moest, maar hij realiseerde zich niet dat dat voor haar een dubbele betekenis had. En zij realiseerde zich niet dat ze ofschoon ze hem van zich af probeerde te schudden, hij zijn uiterste best deed om al zijn charme op haar uit te oefenen. En hoewel ze het niet toe wilde geven aan zichzelf, en zichzelf ervan probeerde te overtuigen dat ze in werkelijkheid haar dromen niet kon laten herhalen, stopte ze bij de poort om nog eens om te kijken. Maar ze keek om vanwege een andere reden. Ze keek om om te zien of het kerkhof er hetzelfde uitzag als in haar dromen. En inderdaad was er een overeenkomst, maar niet in alle facetten. De enige overeenkomst was dat de graven oud waren. Toen stelde ze zich voor hoe het kerkhof er 's nachts uit zou zien als er een dikke nevel overheen hing. De gedachte eraan deed haar trillen op haar benen. Ze probeerde de gedachte van zich af te zetten toen ze zich ontdeed van Juans arm en naar het paard liep en er binnen enkele sekonden bovenop zat. Ook Juan maakte zijn paard los en even later reed hij naast haar. Een paar minuten later waren ze weer bij de westgrens van de Bar None.

— Ik zal je langs de hele westgrens leiden, vertelde Juan haar. Het is een flinke rit en we moeten voor zonsondergang terug zijn. Denk je dat je het aankunt ?

— Waarom niet ? antwoordde Cathy. Ik heb lang niet meer op een paard gezeten en ik voel me hier geweldig... beter dan ik me in lange tijd gevoeld heb. Ik heb wel weer wat praktijkervaring nodig, maar als jij me een beetje helpt zal het vast wel gaan.

Juan glimlachte begrijpend.

— Ik zal de eerstkomende mijl voorop rijden, zei Cathy.

— Maar Senorita, onderbrak Juan haar. Je hebt al een hele tijd niet meer gereden.

— Probeer het maar, riep ze, terwijl ze haar paard de sporen gaf.

Juan zat haar een tijdje vol verbazing na te kijken. Hij leunde achterover in zijn zadel, maar wist dat ondanks de al vrij grote voorsprong hij haar nog gemakkelijk in kon halen. Maar hij was niet van plan om met grof geschut te werk te gaan, hij zou het op een stijlvolle manier doen. Hij had niet zo iemand als haar verwacht, iemand die zo mooi en zo lenig en zo sensueel was. Ze had alles wat oom Manuel hem over haar verteld had. Ze was een prachtige vrouw. En de laatste woorden die ze hem toegeschreeuwd had wonden zijn Spaanse bloed op. Hij zou het proberen, daar kon ze op rekenen. Toen herinnerde hij zich hoe oom Manuel haar altijd omschreef : De mooiste Senorita die ik ken !

Juan dacht er hetzelfde over. Hij gaf zijn paard de sporen en de glanzend zwarte merrie liep naar de grijze stofwolken in de verte.

Later in de middag, reden Cathy en Juan langs de westgrens en passeerden zelfs de zuidgrens. De zon begon onder te gaan.

Er was een kleine bron en toen ze er dichterbij kwamen hoorde Cathy het geluid van water. Ze reden door het droge zand dat zo zacht was dat ze het met haar eigen handen af kon graven. Ze waren allebei erg dorstig en ook al had Juan een veldfles meegenomen, Cathy had meer trek in vers water.

Ze stegen af en leidden hun vermoeide paarden naar het beekje, zodat ze konden drinken. Toen liep Cathy naar het water, nam haar hoed af en verfriste haar gezicht met het koude water dat ze met haar handen opschepte. Daarna zonk ze op haar knieën, boog zich voorover en begon gulzig te drinken. Het water was zo helder als gin. Het was waarschijnlijk veel schoner dan het water in de stad. Juan knielde naast haar neer, doopte zijn hoed in het het water en begon eruit te drinken.

— Zo doen ze het ook in de film, glimlachte Cathy.

— En het is de manier waarop wij het hier doen, antwoordde

Juan. De rest van het water goot hij over zijn hoofd. Er bleven een paar druppels in zijn wenkbrauwen hangen.

— Ik maak alleen maar een grapje, Juan, vertelde Cathy. Ik zou hetzelfde gedaan hebben als ik niet zo bang zou zijn geweest om mijn nieuwe hoed te verpesten.

— Een nieuwe hoed is geen hoed, als er niet een paar regenbuitjes op gevallen zijn of als er nog geen water in heeft gezeten, zei Juan.

— Ik doe het op mijn manier en jij op de jouwe, kaatste ze terug, met een glimlach op haar gezicht.

Toen stond Cathy op en keek om zich heen. Ze zag hoe de zon langzaam onderging in het westen. De enige trouwe metgezel van dit dode land was de zon. Terwijl ze om zich heen keek in de richting van de paarse bergen zag ze een horde herten afdalen, op weg naar het water. Even later volgde een ander die dat ze niet thuis kon brengen. Het had lange poten en stond in het water te plensen. Ze moest erom lachen. Plotseling realiseerde ze zich dat Juan ook ergens moest zijn. Ze draaide zich snel om, en zag hem naast haar staan terwijl hij de horizon langs tuurde.

— Waar denk je aan, Juan ? vroeg ze.

— Ik dacht eraan dat als we onze paarden eens lekker zouden laten rusten, het geweldig zou zijn om in het water te springen, en lekker te zwemmen.

— Maar we hebben geen badkleren bij ons, zei Cathy.

— Dat weet ik, antwoordde Juan. Ik ben hier nog nooit eerder met meisjes geweest. En als ik hier ben met de andere mannen, dan is het niet nodig dat je badkleren bij je hebt.

Cathy moest lachen, maar ze vond zijn voorstel best opwindend. Het was zelfs zo dat als ze er over nadacht, ze heel erg veel zin had om naakt te zwemmen met Juan.

Plotseling realiseerde ze zich dat ze heel dicht bij Juan stond. Ze keken elkaar in de ogen. Ze liet haar hoofd langzaam voorovervallen toen Juan zijn hoofd vooroverboog om haar lippen te beroeren met de zijne en zijn armen om haar heen te slaan. Cathy beefde en voelde zich verstijven, ze kon zich nauwelijks bewegen. Juan gleed met een hand over haar rug. Even later wist hij over haar buik te strelen, en toen hij bij haar broekriem belandde slipte hij erachter om haar navel te kunnen beroeren. Terwijl hij dat deel van haar lichaam streelde, maakte Cathy een stap naar voren, zodat ze hem heftig kon zoenen. Ze beefde ook heftig. Ze schudde met haar hoofd. Ze probeerde van hem los te komen,

maar toen ze terugtrok kuste Juan haar in de nek en ze voelde dat hij zijn weg tussen haar benen had gevonden. Het was daar inmiddels net zo nat als in het beekje dat voor hun langs stroomde.

Ze dacht nu aan alles tegelijk. Ze herinnerde zich periodes dat ze seks helemaal had willen afschaffen, en ze kon best trots op zichzelf zijn, want het afgelopen jaar had ze zich uit vele bedden weten te houden. Maar het leek wel alsof ze zich elke keer als ze iemand af wees, miserabeler voelde, minder interesse kreeg voor de dingen om haar heen. Door haar seksuele wensen te negeren, raakte ze depressief. Langduriger periodes van depressie die ze ooit gekend had. En het kwam vaak voor dat ze zich als mens volkomen nutteloos voelde. Dan had ze het gevoel dat het zinloos was om maar mee te blijven streven. En dan begreep ze ook dat het eigenlijk helemaal geen zin had om zich zo van seks terug te trekken. Zo erg was dat eigenlijk niet. Het lag allemaal aan haar eigen gedachten erover. Dat was iets waar ze al lang tegen had gevochten. Maar ze kon toch alleen maar door die muur heenkomen als iemand haar in zijn armen nam zoals Juan nu en haar temperatuur meer deed stijgen dan natuurlijk was bij de hitte van deze middag.

Cathy's lippen trilden onder de zijne met de gretigheid die alles overstemde. Met een haast uitzinnige opwinding die aanstekelijk werkte zond de gevuldheid van zijn lippen een zwakke siddering door haar lichaam. En ze merkte hoe haar lichaam snel reageerde op zijn nabijheid. Ze sidderde nu in zijn macht en zijn handen gingen over haar rug, de vingers gespannen en ze voelde de minste beweging. En terwijl ze hem kuste in zijn nek voelde ze zijn nek schokken in golven onder haar lippen terwijl nog een diepe zucht door haar lippen heenbrak. Toen waren hun lippen opeens weer bij elkaar. De kus was lang, zoekend, opwindend. En terwijl zijn vingers opwindend over haar lichaam op onderzoek gingen begon ze nog heftiger te trillen, maar ze reageerde zacht op elke aanraking. Hun tongen begonnen een wild duel. Juan liet zijn handen over haar volle lichaam gaan, streelde de ronding van haar fraaie borst en kneep in haar stevige tepels om dan weer met zijn sterke arm omlaag te glijden naar de nauwe kuil van haar middel en tegen de gladde vlakte van haar buik en hij begon haar broek open te maken.

Ze keek naar hem, in vuur en vlam en de hartstocht ging allesoverstemmend door haar heen en ze kwam hem vol verlangen tegemoet. Haar keel klopte en alleen de vage schaduwen van de

middag maakten het Juan mogelijk om te kunnen zien hoe het geklop een heftig bonzen werd toen hij haar kleren uit begon te doen.

Toen begon ze ook zijn overhemd open te knopen terwijl hij hetzelfde met haar deed, en toen ook haar bh van zijn plaats was gerukt, schopten ze alletwee hun laarzen uit en renden hand in hand naar de borrelende stroom waar ze hun koortsachtige lichamen inwierpen.

Ze sprongen rond in het water, zwommen in de diepe stroom van de ene zandbank naar de andere, omhelsden elkaar midden in de stroom, en kusten elkaar wild en krachtig en zacht, op en neer dansend in het water als een kurk, om tenslotte weer terug te zwemmen naar de kant. In de ondiepte van de rivier bleef Cathy languit op haar rug liggen, en ze voelde hoe het koele water langs haar mooie gebruinde lichaam likte terwijl Juan naar zijn paard liep om een beddesprei te halen, dat hij uitspreidde langs de stroom. Toen liep hij terug naar het water, boog zich over Cathy heen en sloeg zijn armen om haar heen en ze omhelsden elkaar. Haar lippen begonnen over zijn borst te gaan en haar handen gleden over zijn rug, zacht, beminnend. Toen drukte ze haar lippen op de zijne en ze voelde de zoekende speerpunt van zijn tong diep in haar mond naar binnen boren. Het was alsof ze hier al lang op had gewacht. En nu wilde ze niet langer wachten. Haar hand ging over zijn lichaam, leidde de zijne naar haar volle borsten, over haar vlakke buik en langs de fraaie ronding van haar dijen. Toen gingen haar lippen van elkaar en ze slikte moeilijk en zuchtte diep. En ook al lagen ze samen in het koude water, toch had ze het gevoel dat ze zich baadde in kokende lava. Ze leek erin gesmoord te worden door de vlammen van de hartstocht.

— Ik vind het heerlijk als je me zo vasthoudt, Juan, mompelde ze, terwijl het vuur glansde in haar ogen, je geeft me het gevoel een mooie vrouw te zijn, meer dan ik ooit eerder heb gehad.

En zonder op een antwoord te wachten groef ze met haar vingernagels in zijn rug, hem beklauwend als een wild dier, en Juan reageerde door haar nog steviger tegen zich aan te trekken, terwijl hij de zijden schoonheid van haar lichaam beminde en het blanke vlees van haar tieten met zijn kussen overdekte.

— Ik vind u heel erg mooi, signorita Cathy, zei hij, diep zuchtend.

Maar Cathy sloot alleen maar haar ogen en liet zich wiegen in de lome schommeling die door haar lendenen ging nu ze voelde

dat ze snel zou krijgen waar ze zo lang naar verlangd had. Ze vond het heerlijk om zijn warme borst tegen haar tieten te voelen en zijn handen op haar billen. Toen tilde ze een been op, wreef het langs het zijne, alsof ze hem met haar lichaam wilde vertellen dat ze bereid was. Ze voelde zijn vingers onder haar dijen doorglijden en langzaam voelde ze hoe zijn lichaam in het hare door begon te dringen. Ze gleed met haar armen om zijn nek en trok zijn volle gewicht bovenop haar. Wild ramde Juan nu in haar terwijl hij haar uit alle kracht probeerde te knuffelen.

Cathy liet een serietje kleine kreuntjes ontsnappen terwijl ze haar hoofd achterover wierp, haar ogen half sloot en voelde hoe hij diep haar binnendrong, om nog dieper en dieper te gaan.

Juan hield haar nu krachtig tegen zich aan terwijl hij bovenop haar lag in de houding van een knipmes, en steeds dieper in haar doordrong, krachtig in en uit begon te stoten met zo een snelheid dat haar lichaam begon te sidderen en te trillen en te huiveren op het zand en de stenen onder hun. Haar ademhaling begon sneller en zwaarder en dieper te gaan en ze hapte naar lucht terwijl ze kreunde en jankte in kleine kreuntjes van ekstase. Ze kromde haar rug en ging er haast spastisch samentrekkend op op en neer, tegemoet komend aan zijn tempo en haar opwindende lichaam tegen hem opwrijvend, terwijl ze genadeloos voelde dat zijn krachtige stijfheid in haar ploegde, roerde en draaide en haar steeds nadrukkelijker terugdrukte in het zand.

Toen kromde Cathy haar rug en tilde Juan praktisch de lucht in, terwijl ze een stroom van kleine kreten liet ontsnappen en haar benen verstrakte en haar hele lichaam slap terug liet vallen in het zand en water.

Juan, die nu op het hoogtepunt van zijn opwinding was, begon steeds moeilijker adem te halen, greep haar wild beet, en begon nog dieper in haar door te drukken totdat hij haar tenslotte zo krachtig aan zijn lichaam nagelde dat hij haar van het zand aftilde terwijl hij zijn hete zaad in haar voelde stromen, in haar warme schoot, met zo een kracht dat hij er zelf verbaasd over was.

Ze keek hem vantussen halfgesloten ogen glimlachend aan. Ze keek toe hoe hij van haar opstond en zag aan de blik in zijn ogen dat hij hoopte dat hij haar in alle opzichten bevrediging had geschonken. Er was geen enkele reden om te praten op dat moment want ze was er zeker van dat hij aan haar gezichtsuitdrukking kon zien dat hij haar volkomen had genomen, haar had bezeten, en haar gelukkig had gemaakt. Ook haar glimmende ogen vertelden

dit warme verhaal.

Toen ze weer op adem was gekomen kwam ze overeind en liet zich in het water glijden om nog een lange, koele zwempartij te houden. Het koude water stroomde langs haar koortsachtige lichaam en het voelde lekker aan en ze ontspande en voelde zich beloond. Wie had ooit kunnen denken dat zo een kleine rit van de ranch zou eindigen in zo een geweldige afsluiting van de dag. Ze zwom nog wat rond en toen ze zag dat Juan helemaal klaar was met wassen en zich aan begon te kleden besloot ze terug te zwemmen en zich aan te kleden. Het was haast donker en ze moesten nodig teruggaan naar de ranch.

Toen ze zich uit het water had getrokken kwam Juan haar tegemoet met een handdoek, waarmee hij haar stevig afdroogde om haar vervolgens in haar kleren te helpen. Toen kuste hij haar zacht op de lippen en hield haar stevig tegen zich aan, terwijl zij in de verte de kreet van een eenzame coyote hoorde.

— Ik hoop dat u niet boos op mij bent, signorita Cathy, zei Juan.

— Je weet wel beter dan dat, Juan, zei ze, hem geruststellend, je hebt me echt gelukkig gemaakt. Je hebt een vulkaan bijna tot uitbarsting gebracht en god mag weten wat er gebeurd zou zijn als dat niet was gebeurd... met wie dan ook. Ik hoopte in het geheim al dat het met jou zou zijn.

Juan glimlachte, gestreeld door haar woorden. Toen liet hij zijn armen van haar nek tot in haar middel vallen en trok haar tegen zich aan om haar nogmaals teder op de lippen te kussen. Toen rukte hij zich van haar los en keek haar in de ogen, waar hij de blik van tevredenheid in de bleekgroene pupillen onmogelijk mis kon verstaan.

— Ik ben blij dat u er zo over denkt, zei Juan, seks is toch een vreemd ding. Er zijn vrouwen die het zo snel en zo uitzinnig willen. En als ze het gehad hebben dan blijken ze niets meer van de man te willen weten.

Cathy keek met een flauwe glimlach naar hem en wist dat hij zich niet realiseerde hoe dicht hij toevallig kwam bij haar werkelijke opvatting over mannen in haar leven. Toen vroeg ze zich af of er nog ooit een tweede keer met Juan zou volgen. Als het aan hem zou liggen zou het niet moeilijk zijn om daar antwoord op te geven. En hij had haar werkelijk ontstellend tevreden gemaakt. Ook al was ze jong, toch had ze al de nodige mannen in haar leven gehad, maar geen enkele had haar zo opgewonden alsof haar hele

leven en lichaam er van afhingen als Juan had gedaan. Ook al was ze altijd zeer voorkomend tegen ze geweest na afloop, en zelfs voor sommigen eten had gemaakt, en ook nadien nog met hun opgetrokken was, toch had ze altijd gevoeld dat ze hun nooit meer hoefde terug te zien nadat ze eenmaal vertrokken waren. En dat gevoel begon nu ook door haar lichaam te kruipen betreffende Juan. Maar hoe kon ze hem ontwijken ? Ze woonden in hetzelfde huis. Er was verdomd weinig om te kunnen voorkomen dat ze hem nog zou ontmoeten. Bovendien zou ze een heleboel tijd juist met hem moeten doorbrengen om de zakelijke stand van zaken van de ranch door te kunnen nemen. Ze zouden moeten samenwerken. En ook al voelde ze een lichte weerzin aan haar gedachten knabbelen, toch probeerde Cathy te blijven glimlachen tegen Juan en ze stelde vriendelijk voor dat het wel verstandig zou zijn om weer eens terug te keren naar de ranch.

Juan liep naar de stroom en leidde de paarden terug, die zo een honderd meter van hun vandaan hadden gestaan in het water, genietend van het koele water en ervan drinkend. Juan gaf Cathy de leidsels van haar paard en ze steeg op. Even later hobbelden ze samen naast elkaar langs de stroom in de richting van de ranch, die een paar kilometer verderop lag.

De koele nachtlucht begon te overheersen op de prairie. De zon viel achter de bergketen aan de horizon en een schaduw van duisternis trok over alle dingen. Woestijnhazen schoten op en neer aan weerszijden van hun terwijl de paarden in het zand stampten en kleine geluidjes maakten als ze over steentjes krasten. Ze gnuifden en proestten terwijl de koele lucht zich begon te vullen met het zingen van de nachtvogels. De dag was op een volmaakte manier ten einde gegaan. Maar voor de dieren van de vlakte, de insekten en andere kleine beestjes, begon een nieuwe dag met de noeste strijd om het bestaan.

Teruggekomen op de ranch bleek Maria al gezorgd te hebben voor een dampend maal met biefstuk. Biefstuk van de koeien die ze zelf hadden gefokt op de ranch. En toen Cathy haar mes in het grote stuk vlees liet doorzakken herinnerde ze zich de biefstuk die ze vroeger op de ranch had gegeten, aan deze zelfde tafel, in alle jaren tot nu toe, en ze vond en wist dat het niet te vergelijken was met welk geweldig restaurant dan ook, dat ze ooit bezocht had.

Juan zat tegenover haar, en zijn donkere ogen schitterden, terwijl ook Maria aan haar vlees sneed en at tussen de gangen door,

waarvoor ze steeds van tafel moest.

— En hoe beviel het tochtje op de ranch vanmiddag ? vroeg Maria.

Cathy glimlachte en terwijl ze in het vlees sneed besefte ze nogmaals dat het werkelijk een van de allerplezierigste ritjes was geweest die ze ooit hier had gemaakt.

— Het was gewoon geweldig, zei ze dan ook, ik heb er nooit bij stilgestaan dat er nog zoveel grond bij de ranch hoorde.

— Ik heb haar nog niet eens alles kunnen laten zien, kwam Juan tussenbeide, het is gewoon onmogelijk om haar in een dag alles te laten zien. Maar er komen nog meer dagen waarop ik haar wat kan laten zien.

— Maria, je moet niet geloven wat Juan je vertelt, zei Cathy met een glinstering in haar ogen, hij heeft me zowat van het ene einde van het gebied naar het andere geleid. En geloof me, nadat ik vanavond een douche zal hebben genomen heb ik er zo een voorgevoel van dat ik morgen de hele dag zal weten dat ik vandaag zo heb zitten rondhobbelen.

Juan glimlachte en hij leek te hengelen naar de dubbelzinnigheid in haar opmerking, ook al liet hij er niets van merken. Hij sneed een flink stuk vlees af en duwde dat in zijn mond, om er vervolgens stevig op te kauwen terwijl Cathy en Maria verder babbelden.

— Juan zal je ook nog alle kuddes vee moeten laten zien die we hier hebben, zei Maria, en natuurlijk, nadat je weer een beetje bijgewerkt bent in de fysieke kanten van het bedrijf, zal je je ook eens moeten buigen over al het papierwerk.

— Je hebt gelijk, antwoordde Cathy, terwijl ze een stuk vlees doorslikte, het lijkt allemaal terug te komen. Alleen al door er vandaag weer uit te zijn geweest, vrij als de wind, onder de hete middagzon, het leek alsof er niets was veranderd sinds mijn eerste bezoek hier als klein meisje. En ook al ben ik er nu pas weer een dag, toch heb ik al het gevoel dat ik nooit meer weg wil.

— Dat zou leuk zijn, zei Maria, maar eerste indrukken zijn misschien soms, maar zeker niet altijd juist. Misschien heb je gelijk. Misschien zou je hier inderdaad gelukkiger kunnen worden dan waar je nu woont.

— We hebben het graf van Manuel bezocht, zei Cathy, het kerkhof was zo eenzaam en verlaten. Het gras is helemaal bruin door de zon. En er zijn een heleboel grafzerken die omgevallen zijn. Het ziet er zo onverzorgd uit.

— Je hebt gelijk, Cathy, zei Maria, het is inderdaad een oud kerkhof. Het is jammer dat er nooit eens iemand is die er iets aan doet. Maar er is gewoon niemand voor. En het is ook alweer lang geleden dat Manuel er nog was om er af en toe eens iets aan te doen. Er waren ook andere oudere mensen die dat nog wel deden. Maar nu lijkt het alsof het niemand nog iets kan schelen. Het is haast een ceremonie als er nog eens verwanten naartoe gaan om er bloemen neer te leggen. Je zou toch denken dat ze er hun best voor zouden doen om het een beter aanzien te geven, maar niemand maakt er werk van.

— Zouden we niet iemand van de ranch ernaartoe kunnen sturen om er wat voor te zorgen en het geheel wat te fatsoeneren ? stelde Cathy voor.

— Dat is een goed idee, zei Maria, maar misschien kan Juan beter antwoord geven op die vraag.

Cathy keek verwachtingsvol naar Juan, wachtend op een antwoord.

— Je hebt gelijk, signorita Cathy, zei hij, het is zonde dat de zaak daar zo vervalt. Het is wel typisch voor verlaten begraafplaatsen. Ook al worden ze af en toe nog wel gebruikt, toch worden ze vergeten. Behalve dan door degenen die er mensen begraven hebben liggen waarvan ze hielden. Ik zal iemand van de ranch ernaartoe sturen om er wat aan te gaan doen en ervoor te zorgen dat het er wat beter uit gaat zien. Vooral ook omdat jij dat zo nadrukkelijk wenst.

— Ik denk dat het niet alleen mijn wens is, Juan, antwoordde Cathy, ik denk dat het ook de wens van Manuel zou zijn, en van iedereen die daar met hem ligt.

— Cathy heeft gelijk, zei Maria, er is geen enkele reden waarom dat kerkhof zou moeten vervallen. Het is het enige dat we in kilometers omtrek hebben. En het is een doorn in het oog. Ik weet dat Manuel er zijn eer in legde om ernaar toe te gaan en de stenen overeind te zetten en de bloemen neer te leggen op de graven van mensen die hij kende.

— Ik heb gezien dat er helemaal geen steen ligt voor Manuel, zei Cathy, heb je er wel een besteld ?

Maria schudde het hoofd.

— We dachten dat we moesten wachten tot jij zou komen, zei Juan, natuurlijk waren we wel van plan om aan het hoofdeinde iets neer te zetten zodat we de plek terug zouden vinden. Maar we vonden dat we moesten wachten aangezien jij er misschien iets

bijzonders mee zou willen doen.

— Hij zal een mooie grafsteen krijgen, beloofde Cathy, hij zal een van de mooiste graven van het hele kerkhof krijgen.

Maria glimlachte tevreden en waardeerde het begrip en de oprechtheid van Cathy. Juan had zijn biefstuk inmiddels achter de kiezen en nam een flinke slok wijn voor hij zich verontschuldigde en opstond. Hij zette zijn hoed op, wenste de dames goedenacht en ging de deur uit, de duisternis in. Maria ging zitten terwijl Cathy haar maaltijd beëindigde en aan haar wijn nipte.

— Trouwens, dat ben ik nog vergeten om te vertellen, zei Maria, mijnheer Raines heeft aanstaande zaterdagavond zijn jaarlijkse barbecue op zijn ranch. Het is gebruik dat alle ranchers uit deze streek ernaartoe gaan. Heb jij misschien ook zin om ernaartoe te gaan ?

— Waarom niet ? antwoordde Cathy, ik vind dat een prachtige gelegenheid om eens kennis te maken met mijnheer Raines en eens te kijken hoe hij werkelijk is en bovendien nog een leuk avondje te hebben.

— Daar zal je snel achter komen als je hem eenmaal hebt leren kennen, waarschuwde Maria.

— Ach, aan alles zitten zijn goede en kwade kanten, zei Cathy.

— Vooral ook kwade, zei Maria, heel nadrukkelijk.

— Go, ik heb daar best wel zin in. Zijn we allemaal uitgenodigd ?

— Alle ranchhulpen en ranchers zien elk jaar uit naar mijnheer Raines' feestje, antwoordde Maria, en hij maakt het daar ook naar. Hij spaart kosten noch moeite om iedereen eens te laten zien hoe je een goed feest moet organiseren.

— Volgens mij is die mijnheer Raines helemaal niet zo een kwade als jij het voor wil doen komen, zei Cathy.

— Hij heeft zijn zaakjes en daarvoor moet hij bepaalde dingen doen, zei Maria, misschien vindt hij het niet leuk om die dingen te doen. Maar ze moeten toch gebeuren. Maar als je eenmaal met hem hebt kennis gemaakt zal je zelf wel een oordeel kunnen vellen, Cathy.

— Dank je, Maria, antwoordde ze, ik begin slaperig te worden.

— Op deze grote hoogte en met die rit van vanmiddag kan me dat ook niet verbazen, zei Maria, maar je zal heerlijk slapen, dat mag je van me aannemen.

— O, dat weet ik ook zeker, zei Cathy gapend.

Ze komplimenteerde Maria nog met het heerlijke maal, hielp haar met de afwas en wenste haar toen welterusten. Juan was nog niet teruggekomen. Hij was nog steeds buiten bezig met de een of andere klus terwijl het toch al behoorlijk laat aan het worden was. Cathy ging naar haar kamer en na een warme douche te hebben genomen klauterde ze in bed en keek in de nacht en naar de maan in de verte.

Later die nacht overdacht Cathy in bed liggend nog eens haar dag. Ze dacht terug aan hun tocht ver naar het westen om met Juan naar de begraafplaats te gaan om het graf van Manuel te zien, vervolgens de lange tocht langs de afrastering die hun leidde naar de bron die hun helemaal naar het zuiden vergezelde naar de uiterlijke zuidwestelijke hoek van hun ranch. Ze had er nooit van gedroomd dat het zo een opwindende middag zou worden toen ze was weggereden uit de kraal die middag. Wat Juan met haar had gedaan was als een van haar wildste dromen in werkelijkheid geworden. Ze streelde nu ook weer met haar handen over haar dijen en leek te proberen het kippevel terug te drukken dat zich op haar benen vormde. Ze kon haast Juans ogen op haar lichaam voelen. En ze vroeg zich af waar Juan deze nacht aan zou denken.

Cathy wist dat hij op en top een man was. En dat hij haar waarschijnlijk nog wel vaker zou willen. En ze wist dat ze verdomd veel zelfbedrog moest plegen om te denken dat er ook maar een man zou zijn die dat niet zou willen na een keer met haar. Toch heerste er een mengeling van schuldigheid en schaamte in haar hoofd die avond. Zelfs het gevoel alsof ze een beetje bang was voor seks. Daarom had ze ook geprobeerd om zich te weerhouden op de universiteit.

Er waren genoeg mannen op de universiteit geweest die haar wilden. Maar ze wist dat als ze een verhouding met een van hun zou beginnen, het gerucht al snel de ronde zou doen, en dat zou haar reputatie schaden, en waar zou ze dan nog zijn ? Misschien redeneerde ze nu wel irrationeel, maar ze voelde het eerder als werkelijk en als redelijk. Het gevoel dat het haar hele leven al had begeleid begon weer terug te sijpelen in haar verstand en verdrong alle gedachten aan Juan. Op de een of andere manier was ze blij geweest dat Juan vroeger van tafel was opgestaan om nog een klus te gaan doen. Ze vroeg zich af of hij zich misschien ook zo zou hebben gevoeld. Maar ze geneerde zich een beetje dat ze aan tafel gedurende de hele maaltijd tegenover hem had gezeten.

Ook al had ze haar best gedaan, toch was ze er behoorlijk zeker van dat haar maniertjes haar hadden verraden. Ze was er zeker van dat als Juan naar haar keek dat ze een soort schuldgevoel had. En ook al dacht ze dan zo over zichzelf, toch had ze nooit gewild dat de gevoelens van schaamte en schuld die haar al vanaf haar jongste jaren hadden geplaagd ook voor andere mensen waarneembaar zouden zijn. En ze hoopte maar dat ze genoeg haar best had gedaan om daarin te slagen.

Toen begon ze weer over Juan te denken. Hoe kon ze in godsnaam voorkomen dat ze hem steeds tegen zou komen ? Het is doodgewoon onmogelijk. Ze had de sporen van deze angst al in haar achterhoofd gehad toen ze die middag teruggereden waren naar de ranch. Ze had er zelfs al aan gedacht toen ze de lange, verfrissende duik na afloop had genomen, nadat ze ineengestrengeld de liefde hadden bedreven in de kabbelende golfjes langs de kant. Ze had eraan gedacht terwijl ze naar hem had gekeken aan de overzijde van de tafel met het eten. Hoe kon ze nee zeggen tegen een man waarmee ze praktisch de hele zomer door zou brengen in hetzelfde huis ? Ze nam een besluit. Ze zou voortaan alleen nog zakelijk met hem omgaan. Ze zou hem spreken. Maar er zou geen seks meer zijn voortaan. Ze wilde niet langer de martelingen ondergaan die ze nu onderging omdat het er wel was geweest. De marteling van mentale angst die resulteerde in een neerdrukkend gevoel van schaamte en schuld. En als in haar jeugd waren de schaamte voor iets dat ze had gedaan en het standje dat daarom van een van de ouders was gekomen samen in Cathy gebleven om de paradoks van de schuld te verstevigen. Ze had haarzelf standjes gegeven voor haar handelingen. Maar ze beloofde zichzelf ook dat ze die dingen nooit meer zou doen. Vooral niet met Juan.

Toen rekte ze zich uit en lag languit op het matras te grinniken. Ook al kwam de slaap niet onmiddellijk, toch voelde ze zich behoorlijk moe en veel beter dan ze zich in tijden had gevoeld. Ze sloot haar ogen en overdacht nogmaals de afgelopen dag. Er was een gedenkwaardige gedachte. Ze had haast het ultieme bereikt in het orgasme, het was heftiger en intenser geweest dan ooit tevoren in haar leven. Nauwelijks aan Juan denken was het vastgehouden worden, het kussen, de beten in haar tepels en borsten dat haar verschrikkelijk geil had gemaakt. Ze kronkelde een beetje in het bed terwijl ze het terugdacht en opnieuw de opwinding door haar lendenen voelde gaan. Ze trok een hand van haar

dij en over het gebied heen tussen haar benen waar het vochtig begon te worden van haar gedachten. Er was een licht jeuken en een steekje. En met de andere hand begon ze te vingeren aan een tiet en terwijl ze dit deed ontdekte ze dat haar tepels uitermate gevoelig en keihard waren. Ze greep haar tiet vol en vulde haar hele hand ermee om vervolgens door te glijden naar de tegenpool om ook die teder koesterend beet te nemen. Ze begon nu behoorlijk opgewonden te raken. De herinnering aan de seksuele gebeurtenis die middag met Juan kon niet uit haar gedachten gebannen worden, ondanks de schaamte- en schuldgevoelens die een barrière leken te willen vormen. Terwijl ze zichzelf streelde voelde ze de vertrouwde spanning toenemen langs de puntjes van haar zenuwen en ze voelde de opwindende gevoelens van sensatie na sensatie. Ze voelde de echo's van deze sensaties door haar hele lichaam weerkaatsen. En toen ze met haar vingers begon te spelen tussen haar benen zodat het gebied nog vochtiger dan tevoren werd, en met de andere hand speelde met haar borsten en haar tepels plagend bevingerde en kneep, wist ze dat ze haar lichaam aan het voorbereiden was op een zenuwverscheurdende uitbarsting die elk moment uit haar lichaam los kon breken.

En toen, terwijl de spanning in haar bleef groeien en haar ademhaling steeds meer versnelde en ze naar lucht moest happen, voelde ze dezelfde zinderende uitbarsting die ze zo intens heftig had ondergaan die middag met Juan. Ze kromde haar lichaam omhoog en drukte haar hand tussen haar benen tot het haast pijn begon te doen en toen viel ze met een geweldige zucht van verluchting terug op het bed. Alleen al door te denken aan de geweldige gebeurtenissen van die middag was ze nogmaals tot een even heftig orgasme gekomen. Ze lag daar met de mond open en ademde de koude nachtlucht dieper en dieper in haar longen totdat tenslotte het hijgen af begon te nemen en haar ademhaling weer rustig en regelmatig werd. Toen rolde ze zich op een zij, trok het dek op tot onder haar kin en voelde de koelte ervan tegen haar huid. Een tevreden glimlach krulde om haar lippen toen ze opnieuw door het venster staarde naar de vale cirkel van de maan. Tot die avond had Cathy nooit willen geloven dat seks zo plezierig kon zijn dat ze er volkomen voldaan van kon zijn. En ook al deed haar rug een beetje pijn, en gloeiden de tepels nog wat na, en voelden haar borsten nog wat hard en gevoelig aan, alles bij elkaar was het een heerlijk gevoel. Ook al schaamde ze zich nog altijd wel een beetje dat ze Juan zo makkelijk zijn gang had laten

gaan, de gedachten daaraan werden al snel overstemd door de heerlijke herinnering aan de dingen waarmee hij zijn gang had kunnen gaan. Deze ervaring had zo een diepgaande uitwerking op haar dat alleen het terugdenken eraan al voldoende was geweest om haar zo op te winden dat ze er in bed nogmaals van klaar was gekomen. En nu was ze moe. Sterker nog, ze was slaperig. Ze sloot haar ogen langzaam en begreep dat de ene begeerte de andere kon overwinnen. En verder realiseerde ze zich dat het zo langzamerhand tijd begon te worden om de schaamte en de schuld voorgoed uit haar geweten te verjagen. Dat zou moeilijk worden. Maar misschien was Juan nu wel juist degene die haar hierin kon helpen. Dat kon hij, hij kon haar helpen om de vrouw te worden die ze altijd al had willen worden. Maar toen ze langzaam wegdreef op haar dromen besloot ze nog dat wat er ook in het vervolg zou gebeuren, het altijd spontaan tot stand zou moeten komen. En ook al was ze aanvankelijk in bed gegaan met een geweten dat doordrenkt was geweest van de schaamte en de schuld over wat ze zichzelf had toegestaan die middag met Juan, toch waren de gebeurtenissen die daar op waren gevolgd en vooral ook het feit dat ze zichzelf zo intens had kunnen bevredigen zo krachtig dat ze alle gevoelens van twijfel of kwaad uit haar gedachten verbanden. Ze viel al snel in slaap en het hele gebeuren was vergeten. Tenminste zolang de nacht zou duren.

En terwijl ze wegdobberde in het onderbewuste niveau van de droom begon ze er zelfs over te denken om eens ernst te maken met haar doktoraatskriptie voor haar studie psychologie. Haar verstand raakte in de war door alle dingen die nog moesten komen en terwijl de slaap langzaam bezit van haar nam had ze het nauwelijks opgemerkte gevoel dat ze steeds verder wegdreef in het rijk van de dromen en de fantasie, weg van de wereld van de werkelijkheid.

HOOFDSTUK 3

De zaterdag was er sneller gekomen dan Cathy op had kunnen merken. Gedurende de laatste dagen had Juan haar de overige dingen van de ranch laten zien, had haar uitgelegd hoe de stroom die het vee laafde van Raines' gebied doorliep in het hare en naar het zuiden toe een natuurlijke grens vormde. Water was een belangrijk element in het westen. Vooral in deze tijd van het jaar. Vooral ook als alles zo erg uitdroogde als ook deze zomer weer het geval was. En de kleine stroom, die al trouw gedurende eeuwen naar beneden kwam gedruppeld uit de bergen, ondervond ook de gevolgen van de hitte door minder gevuld te raken dan de ranchers hadden verwacht en vooral ook hadden gehoopt. Juan had haar ook verteld dat het gerucht de ronde deed dat Raines van plan zou zijn om een dam te bouwen dwars over de stroom, zodat hij een konstant reservoir zou hebben voor het geval de rivier minder snel bevloeide dan nodig was. Cathy had geprotesteerd tegen deze gedachte, omdat ze het niet eerlijk vond tegenover de andere ranchers. En het was ook niet eerlijk tegenover haar of het vee van hun ranch. En per slot van rekening was dit ook nog de grootste ranch van de hele omgeving. Maar Juan had haar erop gewezen dat de rivier nu eenmaal eerst over het land van Raines stroomde en dan pas verder ging door de Bar None. Als zij zou willen zou ze hetzelfde kunnen doen, zei Juan haar. Dat zou dan weer een kettingreaktie teweeg brengen naar de gebieden naar het oosten, waar alle kleinere ranchen lagen die volkomen aangewezen waren op de betrouwbare aanvoer van water van dit kleine, maar zo belangrijke riviertje.

— Ik vind het helemaal niet eerlijk, zei Cathy tegen Juan, als hij werkelijk van plan is om een dam te bouwen, dan krijgt hij alle ranchers van de wijde omtrek op zijn nek. En ik zal de eerste zijn om dat protest te organiseren.

— Het is niet nodig om je daar nu druk over te maken, zei Juan, het zijn allemaal geruchten. En tot nu toe heeft hij het ook nog niet gedaan. Maar als hij ermee begint zal iedereen in de vallei het merken en daarvan ben jij ook niet uitgesloten.

Ze keek Juan in de ogen en wist dat hij eerlijk was in wat hij haar vertelde en ze vertrouwde op zijn oordeel. Misschien was het inderdaad verstandiger om het allemaal maar af te wachten. Niet meteen naar de wapens te grijpen en haarzelf voor gek te zetten. En bovendien zou er water genoeg zijn voor iedereen, zoals het altijd was geweest in het verleden. Als Raines er niet een stokje voor zou steken tenminste. Misschien was hij werkelijk de meedogenloze, uitgeslapen zakenman waarover ze al zoveel had horen vertellen. Maar ze verheugde zich op de barbecue die avond bij Raines en op de gelegenheid om de man eindelijk persoonlijk te leren kennen.

Ook al had ze niet alle boeken letterlijk doorgenomen die een verslag gaven van de stand van zaken op de ranch, Juan had haar ingelicht over alle aantekeningen die Manuel had achtergelaten en hij had haar ingewerkt in de korrespondentie die op maandelijkse basis werd onderhouden in verband met de verkoop van vee, de verschillende lasten die vast terugkeerden, de loonlijsten en andere informatie die onder verschillende hoofden werd opgeborgen en weer tevoorschijn kon worden gehaald, naast alle andere dokumenten. Natuurlijk was er ook de akte waarin Manuel had beloofd om de Territorial National Bank voor augustus vijfentwintig duizend dollar te betalen, gebaseerd op het geld dat hij zou moeten ontvangen met de verkoop van stieren op de markt. Als je keek naar dit bedrag en het feit dat het jaarlijks inderdaad om die bedragen ging en meestal nog meer dan dat, dan knipperde je even met je ogen. Maar als een tweede vaste post had Manuel zonder veel angst het hele bedrijf in onderpand gedaan. Dit was een puur zakelijke technische bankprocedure waardoor ze nooit zonder geld hoefden te zitten. De ranch zelf was niet bezwaard en op zich veel meer waard dan dit bedrag. Maar toen Cathy al deze formele dokumenten las realiseerde ze zich toch dat het een onmogelijkheid voor haar zou zijn om tegen augustus met vijfentwintig duizend dollar op de proppen te komen als alles mis zou gaan op de veemarkt in die maand. En toen ze op de kalender keek zag ze ook dat augustus helemaal niet meer zo ver weg was. Tegen de tijd dat het tot afrekenen zou moeten komen en het vee weer in de kraal zou worden gedreven om geteld te worden en vervolgens naar de spoorweg enkele kilometers verderop zou worden gedreven, toen besefte ze dat de dieren aardig wat gewicht zouden verliezen vanwege de hete, barre tocht. Maar ze wist ook dat als dit eenmaal werkelijk gedaan zou zijn (en ze

vertrouwde erop dat het met Juans hulp ook in orde zou komen) ze de bank binnen zou kunnen wandelen om mijnheer Raines zijn geld te geven en met een open en onbezwaard gemoed weer zou kunnen vertrekken. En daarmee zou ook de ranch weer onbezwaard zijn. Dit wilde ze doen. En dit moest ze ook doen. Dit was wat ze daarom ook zou doen.

Die avond reed Juan Cathy naar de ranch van Frederick Raines. Maria zat achterin en gaf kommentaar bij de verschillende bezienswaardigheden, tot ze tenslotte halthielden bij de inrit van de imposante ranch met een gewapende wachtpost bij de poort. Toen die hun auto had herkend liet hij ze met een zwaai doorrijden en Juan reed nog eens een kilometer voor een andere wachter met een zwaailicht de auto gebaarde aan de kant halt te houden en de ruimte binnen te rijden die speciaal voor meer dan honderd auto's was gereserveerd.

Ze stapten uit en liepen de paar honderd meter naar de verzameling buitenshuis, aan de achterzijde van de ranch, die bestond uit zo een honderdvijftig mensen, die in groepjes samenklonterden. Ze vertelden elkaar verhalen, schudden elkaar de hand, vernieuwden oude vriendschappen terwijl ze genoten van de drank en het eten. Daarachter werd een geweldige os aan het spit boven houdskoolvuur rondgedraaid door twee uit de kluiten gewassen cowboys, elk aan een einde van het spit. De geur van rundervlees vulde de open ruimte met een zoet, heerlijk aroma. Er liepen een paar bedienden bedrijvig op en neer met bladen met drankjes. Vlak bij de ingang tot het ranchhuis was een grote bar met een zonnetent eroverheen die herinnerde aan de rode en witte strepen binnenin een cirkustent. Toen Cathy dit allemaal zag, en keek hoe de mensen onbekommerd heen en weer liepen, drinkend, etend, babbelend met een gezamelijk geluid dat leek op dat van apen in de bomen of in de dierentuin, vroeg ze Juan of ze misschien naar de gastheer zouden moeten lopen om hem te bedanken voor de uitnodiging. Juan vond dit een goed idee. Hij keek rond in de menigte, zijn ogen vernauwden zich, tot hij een lange man met grijze haren in het vizier kreeg, met een grote witte snor, die met een groepje oudere dames stond te praten. Dat was Frederick Raines.

Ze baanden zich een weg door de menigte en na een paar minuten kwamen ze in een vrijere ruimte. Een ober bood hun beleefd een drankje aan. Het dienblad dat hij in zijn handen hield was gevuld met kristallen glazen die gevuld waren met roze cham-

pagne. Juan nam er een en gaf die aan Cathy en een tweede die hij aan Maria gaf. Toen nam hij er een voor zichzelf, bedankte de ober knikkend en ze stonden even sippend te drinken voor ze verder liepen om de gastheer te begroeten.

— De heer die daar staat, zei Juan knikkend, dat is Frederick Raines.

Cathy bestudeerde hem terwijl ze met het glas champagne in haar hand speelde waar ze van tijd tot tijd een nipje van nam. Raines was een grote magere man met een vertrokken gezicht dat helemaal verweerd was van de zon en de wind, en elke keer dat hij zijn gebit ontblootte bij een grijns plooide zijn kin zich in ontelbare rimpels. Zijn haar was egaal grijs en paste zo perfekt bij de lichte snor.

Juan ging voor naar de lange, rijke landeigenaar en bankier die voor hun stond, met een drankje in zijn hand, vrijuit babbelend met de mensen die om hem heenstonden. Toen hij Juan in de gaten kreeg stak hij hem de hand toe en schudde die joviaal krachtig, terwijl hij zei dat hij blij was dat hij had kunnen komen. Toen zag hij Maria, knikte voorkomend en heette ook haar welkom. Toen bracht Juan Cathy voor hem en terwijl ze voor hem stond en in zijn gezicht keek alsof ze de kop van een beeldhouwwerk bestudeerde, glimlachte ze beminnelijk. Raines glimlachte even voorkomend terug en knikte.

— Dit is Cathy Williams, mijnheer Raines, stelde Juan haar voor.

Cathy glimlachte tegen de lange man die voor haar stond.

Raines keek gedurende enige ogenblikken naar haar en er leek iets vreemds te liggen in deze stilte terwijl hij zijn drankje opnam en haar zijn rechterhand reikte om haar de hand te schudden.

— Ik denk dat ik mijn nieuwe buur maar beter welkom kan heten, zei Raines, ik heb al heel wat over u gehoord, maar ik geloof niet dat we elkaar ooit eerder hebben ontmoet, of vergis ik me daarin ?

— Nee, zei Cathy, het hoofd schuddend, maar ik hoop dat u geen akelige dingen over me hebt gehoord.

— In deze streken wordt er niet zoveel kwaad over de mensen gesproken, mevrouw Williams, zei hij met een ingetrokken stem, het enige wat ik weet is dat u de eigenares bent van de Bar None ranch, en omdat dat een van de allergrootste is in deze streek is het gebruikelijk dat men zich wat nader informeert over de eigenaren ervan.

— Heeft u mijn vader gekend ? vroeg Cathy.

— Nee, antwoordde Raines, hoofdschuddend, hij had zijn grote dagen vooral voor mijn komst. Ziet u, ik ben net zo een man als uw vader, die ook besloot dat hij een ranch wilde hebben en in de zaken wilde gaan hier in het westen. En toen ik eenmaal helemaal vrij was van mijn verplichtingen en aandelen in het oosten toen besloot ik pas om hier ook te gaan wonen. En volgens mij was dat niet eens zo een slechte beslissing.

— Dat ben ik helemaal met u eens, zei Cathy, het is een heerlijke streek om te wonen.

— Wilt u hier lang blijven ? vroeg Raines.

— Dat hangt er allemaal van af, antwoordde Cathy, zoals u misschien weet heeft Manuel een paar dingen achtergelaten waar nog het een en ander aan gedaan moet worden. Dat is allereerst waarom ik hierheen ben gekomen. Ik hoop dat ik snel door al die kleinigheden heen ben en de dingen weer even soepel heb georganiseerd als ze voorheen geregeld waren.

— Dat is een hele onderneming voor een dame, nietwaar ? vroeg Raines.

— Ik vind van niet, zei Cathy glimlachend, volgens mij is zaken doen of het nu een ranch is of iets anders, doodgewoon goed zakendoen is. Bovendien heb ik voldoende kundige mensen om me heen die ook met mijn vader hebben gewerkt en ook onder Manuel, en ik ben er zeker van dat ze alles zullen doen om me zo goed mogelijk in te werken zodat er geen vergissingen gemaakt zullen worden.

— Daar heeft u zeker gelijk in, mevrouw, zei Raines, terwijl hij nog een drankje nam, dat is helemaal waar. Ze hebben hier hun goede seizoenen en hun slechte seizoenen net zoals de zaken hun goede en hun slechte jaren kennen. En we moeten ze hier doodeenvoudig onder ogen zien. Als er ooit iets is waarmee ik u zou kunnen helpen dan kunt u me altijd hier vinden of op de bank.

— Dat is erg vriendelijk van u, mijnheer Raines, maar op het ogenblik moet ik alles alleen doen, ik moet de draadjes weer opnemen waar Manuel ze heeft laten liggen. En ik hoop u inderdaad in uw bank te mogen treffen de volgende keer, als we weer tot een jaarlijkse afrekening komen.

Er lag een vreemde schittering in Raines' ogen toen hij deze opmerking tot zich door liet dringen. Toen glimlachte hij en keek haar bewonderend aan en zei haar dat ze echt niet zolang hoefde

te wachten. Ze was meer dan welkom om naar de stad te komen om met hem te lunchen zodra ze maar wilde en bij die gelegenheid zou hij haar ook aan andere mensen voorstellen. Per slot van rekening moest ze de mensen hier toch leren kennen als ze zich hier werkelijk zou willen vestigen. En hij was er zeker van dat ze hun aardig zou vinden. En hij zag dan ook geen enkele reden waarom dat niet het geval zou zijn.

— En nu lijkt het me verstandig als u daar in de rij gaat staan en nog wat drinkt om daarna eens wat van het vlees te proberen. Ik heb het hier op de ranch gefokt. En het ruikt werkelijk heerlijk, nietwaar ?

Iedereen knikte. Toen bedankte Cathy mijnheer Raines voor zijn vriendelijkheid en zijn uitnodiging voor de jaarlijkse barbecue en ze liepen naar waar de mensen zich zaten te verdringen om op hun beurt even een woord te wisselen met deze belangrijke man. Raines' ogen volgden Cathy terwijl ze van hem wegliep met Juan en Maria, en toen ze tenslotte uit zijn blikveld was verdwenen, tussen de bomen en de mensen door, drong het opeens tot hem door dat andere mensen hem vragen stelden die hij helemaal niet verstaan had.

De barbecue was uitstekend. Ze genoten van de royale plakken vlees die van het spit werden afgesneden en ook van alle andere gerechten die hierbij geserveerd werden. Het was een vorstelijke maaltijd. De champagne stroomde zonder mankeren. En Cathy zat er aan een van de grote pikniktafels die rondom op het terrein waren opgesteld en ze leerde de mensen kennen die Juan aan haar voorstelde, genoot van de maaltijd en ervoer het geheel als een heel aangename middag. Iedereen was uiterst vriendelijk en er waren mensen bij die de grootste weelde vertegenwoordigden en geweldige landerijen bezaten, terwijl ook de arme Mexikanen die waarschijnlijk bij hun in loondienst werkten en geen andere bezittingen hadden dan de kleren om hun lijf, er rondliepen. En terwijl ze zo eens tevreden vanaf haar stekje in de rondte keek kon ze merken dat mijnheer Raines er alles aan had gedaan om het hun allemaal zo veel mogelijk naar de zin te maken. Misschien was het dan toch niet zo een kwade kerel. Ze wist hoe het was om in zaken te zijn. Ze had dat als klein kind al van haar vader geleerd. En ze wist dat, hoe goed je iemand ook kende, hoe goed je voorstaande kontakten ook waren geweest. Dat als er kontrakten waren opgemaakt en geld was uitgeleend, het ook weer moest worden terugbetaald. Wat de mensen in hun sociaal verkeer de-

den was maar een kant van de zaak. En de zaken waren de andere kant van de zaak. Vanavond was ze voor de verandering weer eens aan de sociale kant van het geheel. Maar in haar onderbewuste zat de andere kant haar toch onophoudelijk dwars. Ook al was ze er zeker van dat dat zich al snel op eigen kracht zou onderhouden.

Later die avond liep Cathy weer naar mijnheer Raines en ze bedankte hem hoffelijk voor de uitbreiding van zijn uitnodiging en verzekerde hem ervan, dat ze elkaar zeer spoedig weer zouden ontmoeten. Raines wenste ook Juan en Maria goedenavond en terwijl hij dit deed drukte hij tegen Cathy zijn leedwezen over Manuel uit. Hij zei dat hij Manuel altijd als een van de meest bekwame mensen in de wijde omtrek had gezien. Hij had meer dan eens gewenst dat hij ook zo iemand in zijn dienst zou hebben gehad. Manuel zou nu ongetwijfeld verschrikkelijk gemist worden. Want het was een geweldige kerel. En een harde werker. Een werker die het zijn levensdoel leek te hebben gemaakt om van de Bar None ranch een van de allergrootste in het hele land te maken. En Raines kon dat allemaal als vakman waarderen. Cathy was nogal verrast door zijn lovende woorden, die haast sentimenteel leken te worden, en wat zij gemakshalve maar opvatte als zijn oprechtheid. Ze hoopte dat ze zich hier in niet vergiste toen ze hem nogmaals bedankte en toen vertrok. Toen ze terug waren gekomen op hun eigen ranch was Cathy niet eens echt moe. Maria had een beetje teveel champagne gedronken en met zware oogleden verontschuldigde ze zichzelf en verdween naar haar slaapkamer. Ze was blijkbaar niet zo gewend aan dit soort vertier, bedacht Cathy. En het was een feestelijke, heerlijke avond geweest. Het kon niet vergeleken worden met de bijeenkomsten in rijke huizen, waar perfekt geklede obers voedsel en drank rondbrachten en waar zwempartijtjes altijd zo een belangrijke rol innamen. Dit had de werkelijk dicht bij de moeder natuur blijvende vertrouwdheid die werkelijk met de wortels van het gras tot diep in haar lichaam doordrong. Het was een echte ouderwetse ranchbarbecue geweest. En zoals ze dat in het westen noemden, het was er een van goede geburen geweest.

— Wat vind je van mijnheer Raines ? vroeg Juan toen ze buiten stonden bij de kraal achter de ranch.

— Ik geloof niet dat het zo een kwade is als de mensen hem willen doen voorkomen, antwoordde Cathy, terwijl ze leunde tegen de afrastering.

— Er is een oud spreekwoord, signorita Cathy, dat je een boek nooit moet beoordelen op zijn omslag, antwoordde hij.

— Maar je zal toch toe moeten geven, Juan, antwoordde ze, dat het runnen van een ranch in principe precies hetzelfde is als het runnen van een bank. Als het vee niet naar de markt komt maak je ook geen geld. Als de mensen hun leningen niet terug betalen, kan de bank niet langer leningen uitgeven, laat staan salarissen. En als een van deze takken van bedrijvigheid zoiets zou overkomen zou hij meteen op zijn gat liggen. Vind je niet dat dat allemaal nogal logisch klinkt ?

— Ja, het is logisch en het is waar, stemde Juan in, maar ook al hou je je volgens de letter aan de wet, toch zijn er bepaalde dingen die een man in de positie van Raines zou kunnen doen, dingen waarmee hij van meer hulp zou kunnen zijn, voor hij zulke drastische maatregelen neemt.

— Noem eens een voorbeeld, vroeg Cathy.

— Bij een paar van de ranchen die hij heeft overgenomen heeft hij niet eens een verlenging toegezegd als er overeen was gekomen dat ze nog gedurende zes maanden rente zouden betalen, zei hij.

— Tsja, dat is natuurlijk zijn goed recht, ook al lijkt het misschien wat heel hard en genadeloos, zei Cathy bij wijze van antwoord.

— Toen de andere bankier nog over het geld ging, voor Raines' ster was begonnen te rijzen, deed dit probleem zich nooit voor, vertelde Juan haar, het was allemaal behoorlijk eenvoudig. Als een man meer tijd nodig had om af te betalen dan kreeg hij dat ook. En iedereen mocht de oude bankier graag, terwijl er nu niemand meer is die Raines mag.

— Er is een ding dat je zal moeten leren, Juan, zei ze, en dat is dat het oude zijn plaats zo langzamerhand moet afstaan aan het nieuwe. De oude bankier is helaas vertrokken. En de manier waarop hij zijn zaken deed was typisch voor de manier van zaken doen in het oude westen. Hij zou een man op zijn woord geloven, begrip opbrengen voor de problemen die zich voor zouden doen, en hij zou misschien zijn nek nog uit de bank steken ook als hij ook maar enigszins hoop zou hebben dat de man ermee uit de problemen zou komen. Misschien had hij gewoon meer vertrouwen in de mensen dan Raines heeft. Maar vandaag is er een hele nieuwe klasse, een nieuwe generatie zakenmensen. Ook al is Raines zelf ook al een oudere man, hij is waarschijnlijk met een hele

strikte zakenmentaliteit opgegroeid in het oosten, en de manier waarop hem dat is geleerd brengt hij nu in praktijk. En doordat hij dat zo doet doet hij het natuurlijk ook zo dat hij er zelf zoveel mogelijk profijt van heeft. En dit is niet alleen ongelukkig, het is ook iets wat me droevig stemt. Maar er is een ding dat je niet vergeten mag, Juan, en dat is dat hij binnen de grenzen van de wet blijft. Hij overtreedt geen enkele wet.

— Ik ben bang dat we een andere mening hebben over mijnheer Raines, ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik het niet met je eens ben.

— Als je het altijd maar met me eens zou zijn zou ik volstrekt geen respekt voor je kunnen hebben, zei Cathy, terwijl ze hem in de ogen keek.

En Cathy had nog meer te vertellen. Juan keek nauwlettend toe. Zijn donkere, schitterende ogen volgden de bewegingen van haar lippen terwijl ze in een schijnbaar eindeloze stroom woorden voortging. Ze praatte over de mogelijkheid dat Raines werkelijk de rivier in zou dammen. En toen ze dat idee uit haar gedachten had weten te verjagen begon ze over de afrekening te praten, die nu al snel dichterbij begon te komen. Ze probeerde aan Juan de verzekering te ontlokken dat er niets mis zou gaan. Juan verzekerde haar dat het al in jaren niet verkeerd was gelopen. En waarom zou dat dan nu opeens wel het geval zijn ?

Juan vond dat ze er vanavond weer uitzonderlijk aantrekkelijk uitzag. De volle maan straalde neer op haar rijke blonde haren die geborsteld waren en waardoor de wind had gespeeld, zodat het een verwarde massa gouddraad leek. Ze had weinig make-up opgedaan en het kontrast tussen haar gouden haren en haar bronzen huid was haast adembenemend. Bovendien had ze een uitstraling die hem opnieuw verschrikkelijk opwond.

Juan keek haar in de ogen. Ze voelde zich lekker onder de invloed van de vele champagne. Ze begon steeds makkelijker te babbelen, zonder veel reserve of moeite zoals de eerste keer het geval was geweest toen hij haar had gezien op het vliegveld. Terwijl ze praatte tilde ze haar hoofd van tijd tot tijd achterover en de koele wind wierp dan haar gouden lokken over haar voorhoofd. En terwijl Juan toekeek en in haar ogen staarde begreep hij dat er een flinke hoeveelheid bezorgdheid achter het masker van haar gezicht verborgen lag. Doordat hij dit ook had gezien toen hij haar voor het eerst had gekust. En hij kende de uitgelezen kwelling goed die de begeerte in haar innerste teweeg bracht. Toen ze

tenslotte stilgevallen was en alleen het geluid van de nachtvogels nog te horen was en een enkele coyote in de verte, stelde Juan voor om nog een ommetje te maken. Cathy vond dit een goed idee.

Juan sloeg een arm om haar heen en ze wandelden rond de kraal terwijl hij haar vertelde over de vele wilde paarden die ze de afgelopen jaren uit de bergen hadden opgedreven en dat hij vaak bij oom Manuel op bezoek was gekomen om hem te helpen met het temmen van die wilde dieren. Toen vertelde hij haar over de grote veetrektochten in de tijd dat de spoorweg er nog niet was geweest, de tochten die nog helemaal in de stijl van het oude wilde westen waren geweest en die kilometers en kilometers hadden geduurd voor er tenslotte een andere spoorweg werd bereikt. Hij vertelde haar een beetje over het leven op de ranch. Dingen die ze nog niet wist maar waarvan hij dacht dat het nuttig voor haar zou zijn om ze te weten. Maar juist deze avond begon ze, hoe zakelijk ze misschien ook was begonnen, toch langzaam aan steeds vrolijker en ongeremder te worden. Ze had alles gezegd wat ze had willen zeggen. En nu ze het allemaal gezegd had was ze opgelucht. Ze was nu zo ontspannen en ongebonden als de koele bries die hun van tijd tot tijd beroerde. Ze liepen naar de schuur, openden de deur, en Juan deed een schimmig lampje aan die aan een enkele draad omlaag bungelde aan het plafond. De heldere lamp had zonder veel moeite een kleinere, besloten ruimte kunnen verlichten. Maar nu was het zo vaag, zoals het daar hoog in de nok van de grote schuur hing en neerscheen op de verschillende stallen waar de paarden werden gehouden dat het leek alsof de maan net een klein beetje sterker was geworden in zijn schijnsel, zonder verder werkelijk te kunnen verlichten.

Cathy zag de rode schimmel, liep ernaartoe, en het paard hinnikte zachtjes en stak zijn kop over de schotten, en ze streelde erover en drukte hem tegen haar schouder. Juan kwam erbij staan en keek met warme genegenheid naar haar terwijl ze de manen van het paard streelde, en hij wist zeker dat ze razendsnel goede vrienden waren geworden. Toen liepen ze langs de andere stallen, hielden van tijd tot tijd even halt en Cathy streelde en klopte de paarden op het hoofd tot ze tenslotte naar het uiteinde van de gang waren gekomen, die naar een stel dubbele deuren voerde die uitgaven op de velden buiten. De deuren waren dicht en met een dwarsbalk geblokkeerd als in een garage. Grote hooibalen lagen in dozijnen aan weerszijden opgestapeld, en verscheidene ervan

waren opengebarsten en het knisperende gele hooi lag voor hun tot een meter hoogte opgetast. Ze stonden naast elkaar en keken samen de lange gang af die ze het hadden doorgelopen, en praatten over de prachtige paarden en babbelden er verder ook over koetjes en kalfjes lustig op los. Door jaren geteisterd hing de zware deur zwaar omlaag in de roestige oude ijzers.

Cathy betrapte zichzelf erop weg te dromen met de ogen open, en keek toen met stomme verbazing in de ogen van Juan. In het vage licht dat van boven op hun neerknipperde, zag ze er schitterend en uitnodigend uit. Juan nam haar bij de trillende hand, die koud was, en trok haar naar zich toe. Een siddering van opwinding ging door haar heen terwijl ze zich probeerde te verzetten. Toen hij haar probeerde te kussen begon ze met haar hoofd heen en weer te rollen, proberend om het gebeuren te ontkomen. Juan trok haar dichter tegen zich aan en sloeg zijn arm om haar heen, terwijl hij met de andere krachtig op haar stevige borsten begon te drukken, en zijn kus brak nu door. Aanvankelijk was haar reaktie hierop helemaal niet instemmend. Maar toen ging haar mond open, haar lippen gingen van elkaar en haar besluiteloosheid had plaats gemaakt voor de meest intense verlangens. Juans hand onderzocht de vormen van haar tieten, die stevig en vol waren en zij begon hem te bevoelen met tintelende handpalmen en opgewonden vingers. Toen wierp ze haar armen om hem heen en haar mond werd een wonder van bewegelijkheid toen die tegen zijn lippen drukte en vervolgens opgewonden met haar tong op en neer begon te gaan over zijn gezicht en rond zijn nek. En toen weer terug bij zijn lippen. Ze voelde een wankelend evenwicht in haar door de mannelijke geur van Juans haren en lichaam, dat nu begonnen leek te zijn het aroma af te scheiden wat haar altijd zo opwond.

Hij nam haar bij de hand en liet zich in het hooi vallen, haar met zich meetrekkend. Ze rolden door tot ze in een plek rolden waar verscheidene balen hooi een schaduw over hun heenwierp en het gedempte licht helemaal wegnam, dat van boven op hun scheen. Juan knoopte haar bloesje open en was aangenaam verrast toen hij zag dat ze geen b.h. aan had en hij gooide zijn hoofd naar haar toe, kussend langs de kontouren van haar stevige, overeind staande tieten. Toen trok hij haar broek open om ook daar te bemerken dat het ondergoed nagenoeg geheel ontbrak en voor hij de broek omlaag begon te sjorren had ze haar schoenen al uitgetrapt om tenslotte volkomen naakt afwachtend daar te liggen. Hij

ging met zijn handen over haar fraaiwelvende billen, over haar stevige dijen, terwijl ze daar roerloos lag, samentrekkend en kloppend en haar lichaam op en neer werpend terwijl ze een hand uitstak om de stevige stijve pik te voelen tussen zijn benen.

Toen begon ze snel Juans kleren van zijn lijf te rukken, ze trok ze haast kapot en haast onmiddellijk was ook hij helemaal naakt en hij drukte zijn lichaam tegen het hare en kuste haar op de lippen terwijl hij haar hele lichaam streelde en masseerde met zijn handen en zichzelf krachtig drukte tegen de vochtige plek tussen haar benen. Haar ademhaling versnelde en haar hoofd rolde wild heen en weer, haar ogen waren dicht, terwijl ze hem smeekte om haar volkomen te beminnen.

Ze was haast dierlijk in de heftigheid waarmee ze om hem smeekte en hem wild beetgreep en naar zich toetrok en met haar nagels in zijn rug begon te krassen en in zijn billen tot ze de kleine vochtige spoortjes bloed voelde stromen uit de ekstase dat van diep binnenin haar tevoorschijn kwam. Terwijl Juan haar kuste en speelde met de roze tepels die nu verlangend naar buiten staken, begon hij te wrijven over het vlakke deel van haar buik en haar hele onderlichaam begon te draaien in een opwindend ritme waardoor hij bovenop haar viel en zacht bij haar naar binnengleed, stukje voor beetje, tot hij zo diep in haar verzonken was dat hij vreesde er krankzinnig door te worden. Toen kromde ze haar rug op en neer en hij begon in haar te bewegen met gelijdelijk versnellende bewegingen, en hun ritme stemde overeen met hun bewegingen en hun ademhaling begon steeds sneller en zwaarder te gaan terwijl de tijd vorderde.

Juan voelde de vochtige warmte van haar mond tegen de zijne. Zijn tong masseerde de gevoelige partner in haar roze mondholte in snelle ronddraaiende bewegingen terwijl ze hem in en uit haar mond duwde en af en toe op zijn lippen knabbelde terwijl hij haar steeds sneller en krachtiger begon te beminnen. Toen smeet ze haar lichaam zonder reserve tegen het zijne en rukte hem wild en krachtig tegen zich aan en genoot intens van het grote kloppende orgaan diep binnenin haar, terwijl Juan met zijn handen waarde over haar vlakke warme vlees en de hartstocht tot een kookpunt leek toe te nemen, waardoor hun ademhaling versnellen bleef.

Juan greep haar heerlijke warme tieten, opwindend en krachtig beet, en ze voelde dat ze elk moment werkelijk uit elkaar zou kunnen barsten. De vlammende druk van hun opwinding stond op het punt diep in haar los te barsten toen Juan haar steeds

dieper en krachtiger achterover in het hooi stootte en ze voelde de brandende wellust overspringen om ook hem te laten merken hoe intens ze ervan genoot. En toen plotseling en verschrikkelijk heftig samentrekkend sidderde haar lichaam en ze greep hem in overgave beet en ramde haar onderbuik tegen hem op toen ze de warmte van zijn sappen bij haar binnen voelde stromen en ze boorde haar tong zijn mond binnen en draaide ermee rond en kronkelde met haar lichaam met een ultieme opwinding toen ook zij haar hoogtepunt bereikte. Ze waren samen gekomen. Dit was iets wat nog nooit eerder was gebeurd.

Even leken de warme naakte lichamen met elkaar te versmelten in de warme omstrengeling waarin ze elkaar beethielden. Ze haalden alletwee moeizaam adem, haast hijgend als een hond die na een lange zwemtocht tenslotte weer op de kant klautert, en rolden toen naast elkaar in het hooi. Ze waren volkomen niet meer bewust van waar ze waren en wat er gebeurde om hun heen.

Na een poosje was hun ademhaling weer teruggegaan naar een normaal ritme en werden ze zich weer langzaam bewust van de wereld om hun heen, en Cathy had het gevoel dat ze bezeten was door wat er gebeurd was. Het leek alsof deze heerlijkste van al haar ervaringen haar werkelijk tot in haar botten doordrong. En tot in haar zenuwstelsel. Ze was nauwelijks bij machte om te bewegen en vroeg zich af of ze lag te dromen of misschien langzaam aan krankzinnig aan het worden was. Maar toen bedacht ze zich dat het heerlijk was, wat het ook zou zijn.

— Dank je, Juan, je probeert echt een vrouw van me te maken, fluisterde ze toen.

Hij keek haar aan en kuste haar licht op de lippen en kamde zacht met zijn vingers de haren van haar voorhoofd. Hij wist niet zeker wat ze bedoelde. Maar hij had het gevoel dat geen andere man haar nooit had gegeven waar ze naar verlangde. En hij wist dat hij, ook al was hij dan geen werkelijke vrouwenkenner, toch kon merken wat de gevoelens van een vrouw hem vertelden. Hij was er haast zeker van dat ze een of andere traumatische angst had gehad voor seks. Hij zag in haar blik de ongelooflijke hunkering. Er lag een vreemde uitdrukking in haar gezicht. Haar lippen rilden lichtjes en haar ogen waren wijd opengesperd en schitterden en keken hem glimlachend aan.

Ze waren alletwee uitgeput en hun lendenen deden pijn van de uitzinnige vrijpartij die haast een half uur had geduurd. En toen het voorbij was en ze slap naast elkaar waren neergevallen, haast

het verstand en het bewustzijn verliezend, hadden ze het gevoel gehad alsof ze al hun krachten hadden opgebruikt in een geweldige krachtsinspanning.

Toen ze later die nacht in haar bed kroop en de lakens tot onder haar kin optrok viel ze in een dankbare, diepe en dromenrijke slaap, zich ervan bewust dat ze dan toch eindelijk een middel had gevonden om van het probleem af te komen dat haar al zo lang vergezelde. Misschien kwam het doordat ze op was, uitgeput, moe. En ook al was er nog een klein streepje schuldgevoel en schaamte, toch was het onvergelijkelijk minder dan voorgaande keren. En dat was goed, misschien kwam het wel doordat ze te moe was om nog na te kunnen denken. Ze draaide haar lichaam in een gemakkelijke houding, legde haar hoofd op het zachte kussen en viel met een glimlach om haar lippen in slaap.

Zulke glimlachen waren er in het verleden niet vaak geweest. Vaak was ze in slaap gevallen terwijl de tranen nog over haar wangen biggelden. Tranen van kwelling die door de spijt en de vernedering tevoorschijn kwamen. Misschien waren het juist deze gevoelens die nu langzaam aan het verdwijnen leken te zijn. Ze had het zelfvertrouwen nodig om meer te kunnen glimlachen. Ook al was het in haar slaap.

Cathy begon steeds toegeeflijker te worden in haar dromen. En haar dromen ontstonden en namen vormen aan met een ongekende helderheid. Ze durfde steeds meer, daagde meer uit, en werd opener over seks dan ze ook maar in haar wildste dromen had durven zijn. Haar dromen leken een soort bezetenheid te worden. En ze realiseerde zich dat de schoonheid van haar dromen haar zou beschermen voor de vernederingen uit het alledaagse leven. En het was dezelfde schoonheid die haar bang maakte en haar vervulde met gevoelens van angst en schaamte en waartegen ze alleen in haar dromen een remedie leek te kunnen vinden. En ze realiseerde zich ook dat er geen andere gelukkige omstandigheid was dan het bedrijven van de liefde en geen ander teken van geluk dan schoonheid.

Zowel in haar gezonde verstand als in haar wildste dromen hunkerde ze ernaar om bezeten te worden door een man. Een hunkering die haar lust in de liefde voor de eeuwigheid zou bevredigen met ontelbare hartstochtjes. Ze wist dat de wet van het gevoel op de rede was gefundeerd. En niet op angst. Of op schuldgevoel en schaamte. Het was gebouwd op de vervulling van

een leven dat gelukkig gevuld was met seks. En ze merkte dat ze nu ook wakend probeerde om de barrière te overkomen die ze in haar dromen allang leek te hebben genomen met betrekking tot de seks.

En toen begon haar verstand rond te waren in de uiterste regionen van haar onderbewustzijn. Het leek haar steeds weer mee te voeren naar een wereld van uitzinnige verrukking. Een wereld waar schuld en schaamte helemaal niet bestonden. Een wereld die ze heerlijk vond. En ze verheugde zich op avonturen in deze gebieden. En ze voelde hoe haar lichaam slap werd alsof het dreef of van wolken was en gewichtloos. En plotseling vond ze zichzelf dan terug, liggend in een groot bed naast een man, die haar beethield en met zijn vingers door haar haren kamde.

Ze herkende zijn gezicht niet. Hij was een volkomen vreemdeling. En in haar droom waren de gevoelens aanwezig, nog voor welke omschrijving ook van de man waarmee ze in bed lag. En de man reikte naar haar en schoof zijn hand tussen haar benen en begon haar dijen te masseren. Cathy liet haar benen van elkaar vallen en ze begon wat sneller te ademen terwijl ze de hand door liet dringen tot waar haar benen bij elkaar kwamen.

— Hou alsjeblieft niet op, smeekte ze, het is zo lekker, stop niet.

Ze gooide haar hoofd achterover en de man streelde zacht haar buik en ging met zijn vingers op en neer tussen haar benen en beroerde met zijn lippen de binnenzijde van haar dijen om vervolgens zijn mond te brengen naar de wulpse lippen ietsje hoger, die blij uit elkaar gingen.

Cathy sidderde terwijl ze zich op het bed uitrekte en ze streelde zijn hoofd met gesloten ogen en ging met haar vingers door zijn haar. En toen, terwijl zijn hoofd begon te draaien zonder kontakt te verliezen, begonnen zijn handen op en neer te wrijven over haar dijen tot ze zich voelde wegglijden in komplete ekstase door het genot dat kloppend tussen haar benen gestalte begon aan te nemen.

— Je zal me de hele nacht beminnen, hè ? vroeg ze. Zeg me alsjeblieft dat je er nooit meer mee op zal houden.

In plaats van te antwoorden begon de man langzaam bezit van haar te nemen en ze draaide met haar heupen in de makkelijkste houding zodat het gemakkelijk voor hem zou zijn.

Het onderzoek van zijn tong wond haar dermate op dat haar lichaam samentrekkend begon te huiveren en ze raakte geiler dan

ooit tevoren en tenslotte haalde ze haar handen uit zijn haren en begon wellustig met haar eigen borsten te spelen en met de tipjes van haar tepels, die langzaam maar gevoelig overeind kwamen. Hij wond haar verschrikkelijk op terwijl hij haar zo intiem kuste en hij draaide wild met zijn hoofd terwijl hij dit deed en klampte zich vast aan haar gloeiende dijen. Ze maakte een seksuele vlucht die haar het gevoel gaf gewichtloos weg te zweven in het heelal. Na een tijdje kromde Cathy naar voren en bereikte haar orgasme en toen de man niet van ophouden wilde weten volgde er al snel een tweede. Ze was tenslotte zo uitgeput, en haalde zo moeizaam adem, dat ze tenslotte te slap was om zich nog te kunnen bewegen.

Toen het voorbij was viel ze in zijn armen en knuffelde hem stevig terwijl ze door het bed rolde en zich aan hem bleef beet houden en haar borsten krachtig tegen zijn borstkas opwreef, wild uitademend in een poging om de gloeiende vlammen van de hartstocht die haar al twee keer tot zo een uitzinnige uitbarsting hadden laten komen eindelijk het zwijgen op te leggen. En het warme zweet van hun lichamen stroomde over hun glanzende, gloeiende lichamen alsof de hete vulkaan-lava zich een weg baande naar beneden.

Om de een of andere reden voelde ze plots tranen over haar wangen stromen. De man vroeg haar wat eraan mankeerde, en ze antwoordde dat ze het niet wist. Maar hij merkte dat er iets aan de hand was.

— Ik voel me zo schuldig, zei ze tegen hem, haast stikkend in de tranen, ik heb het gevoel alsof ik iets heb gedaan wat ik niet zou moeten doen. En ook al wilde ik het aanvankelijk zo graag, en ook al heb ik er zo intens van genoten, nu is het de tijd om mijn schuldgevoelens onder ogen te komen en de voile van schaamte te dragen.

— Maar zo zou je je helemaal niet moeten voelen, zei de man, zo kan je de rest van je leven niet doorgaan.

Cathy schudde haar hoofd en probeerde te stoppen met huilen.

— Je bent een prachtig opgroeiende jonge vrouw, vertelde hij haar. Liefde is iets prachtigs, seks is is nóg geweldiger. Seks en liefde. Je moet het onder ogen leren zien. Als je bang bent in je dromen, dan zal het wel veel erger zijn in werkelijkheid.

Cathy wist dat dat wat de man zei waar was. Maar het was zo een vreemd gevoel dat ze dit meemaakte in haar droom. Het leek wel de omgekeerde werkelijkheid. Ze had zich nog nooit zo ge-

voeld in een droom. Of was dit soms een voorspelling ?

— Ik hoop maar dat ik geen dingen heb gezegd die ik niet had moeten zeggen, zei de man, maar er is toch iemand die het je zeggen moet. En waarschijnlijk heb je nog nooit met iemand over dit probleem gesproken. Als ik naar je kijk zie ik hoe je je voelt.

Ze wist dat hij gelijk had. Hij keek recht in haar ogen, hij las haar als een open boek. Maar het gekke van de situatie was, dat ondanks het feit dat hij haar recht aankeek, zij zijn gezicht niet duidelijk omlijnd voor zich zag. Ze wist niet wie hij was. Maar wie hij ook was, hij was goed. Zelfs al droomde ze, ze besefte het ten volle.

De klok in de kamer tikte luid. Het was een geluid dat je eigenlijk niet horen zou, tenzij je er naar luisterde. En Cathy lag daar te woelen in bed. Langzaam opende ze haar ogen en drong het doordringende geluid van de tikkende klok tot haar door.

Ze ging rechtop zitten alsof ze uit een nachtmerrie ontwaakte. Ze voelde de koude rillingen over haar rug lopen op het moment dat ze zich herinnerde wat er in de droom gebeurd was. Ze zat daar, bijna verstijfd. Ze herinnerde zich elk woord, en elke beweging. En toen ze haar hand over haar platte buik liet glijden voelde ze haar lichaam vibreren. Haar handen gleden af naar de plek tussen haar benen die roze en zacht was. Ze liefkoosde het plekje. Ze voelde haar hart kloppen toen ze haar hand tegen het roze vlees aandrukte. Haar vingers beefden, en plotseling liet ze zich achterover vallen terwijl ze een diepe zucht slaakte. Haar dijen openden zich snel en sloten zich weer even snel, waardoor ze haar vingers ingesloten hadden. Haar hart begon nog sneller te kloppen en ze probeerde op adem te komen, terwijl ze op haar rug de kamer in zich opnam.

Cathy was niet alleen bevredigd in haar droom, maar in werkelijkheid even zo goed. Ze vond het heerlijk dat de gedachte alleen haar zo bevredigd had. Ze was zo in beslag genomen door haar droom dat ze bijna vergeten was waar ze zich bevond. En toen dacht ze hoe opwindend het zou zijn als Juan tussen haar benen zou zitten.

Ze keek uit het raam en begon weer normaal adem te halen, ze zag de eerste ochtendstralen op haar bed vallen. Ofschoon de slaap rusteloos was geweest en haar droom voor volledige bevrediging had gezorgd, wilde ze toch weer gaan slapen. Ze probeerde zich te ontspannen. Het zou niet gemakkelijk zijn om nu nog in slaap te vallen, maar ze sloot haar ogen en probeerde zich te

ontspannen. De bleke ochtendzon viel nu op de gesloten ogen van Cathy. Ze kreunde zachtjes en wierp zich op haar zij. Ze duwde haar hoofd diep in haar kussen en viel eindelijk in slaap.

Cathy had de hele zomer door ontzettend veel van deze dromen. Ze waren allemaal even opwindend, alsof ze zich elke keer weer in een ander avontuur stortte. Haar dromen inspireerden haar seksleven. Omdat, wat er in het onderbewuste gebeurt, zich ook ontwikkelt in het bewuste. Ze was een paar keer met Juan geweest. Hij had haar alles laten zien wat er te zien valt op een ranch. Hij had haar overspoeld met informatie, ze wist nu bijna net zoveel als Manuel geweten had. Ze kende het terrein, ze kende de problemen, ze begreep hoeveel het betekende om het vee op tijd naar de markt te brengen. Elke dag begreep ze een beetje meer, en elke dag zag ze in hoe belangrijk het was. Er waren zoveel facetten waar rekening mee gehouden moest worden, dat haar gedachten een draaikolk werden en ze besloot om haar skriptie maar even te vergeten. Er was veel te veel dat nu eerst gedaan moest worden. Juan stemde erin toe om te blijven en Maria toonde haar loyaliteit door zichzelf te blijven aanbieden als kok en vriendin. Ze waren inmiddels een hecht team geworden. En Cathy was de leider. Ze had respekt afgedwongen bij de arbeiders die al jaren op de ranch werkten. En ze aksepteerden haar volledig. Ze hielpen haar door dik en dun en zouden haar bijstaan om het vee op tijd naar de markt te krijgen. Met Juan als bedrijfsleider en Cathy aan zijn rechterhand, zouden ze het wel redden. Er was geen enkele reden waarom ze het vee niet de trein in zouden kunnen drijven om het daarna te verkopen en de bankier een vette cheque te overhandigen.

Cathy bedacht zich dat het gegeven typerend was voor een spannende western, en ze had nog gelijk ook. Het ging om de strijd tussen de positieve elementen, zoals de rijdende trein en de negatieve elementen zoals de bankier die tegen zou proberen te werken. Net zoals in die oude westerns. Alleen had je toen indianen en dronken cowboys. Nu waren het de zakenwereld en de gemene bankier.

Binnen een paar weken was Cathy op de hoogte van alles dat belang had, iets waar een ander minstens een paar jaar voor nodig zou hebben gehad. Uiteraard kwam dat ook doordat ze een goede leraar had : Juan. Dat gekoppeld aan de kennis die ze had van wat haar vader en Manuel haar geleerd hadden, én haar psychologische inzicht zorgden ervoor dat ze alles zo snel door had. Ze was

er nu op voorbereid om elk mogelijk probleem het hoofd te kunnen bieden. Het enige waar ze bang voor was was het bedrag dat ze nog aan de bank moesten afbetalen. En uiteindelijk was dat een angst van weinig belang, want ze hoefden alleen maar vee te verkopen. Het vee zou minstens tachtigduizend dollar opleveren. Daarmee konden ze gemakkelijk de schuld van vijfentwintig duizend dollar aan de bank aflossen en de andere rekeningen betalen. Ze zouden dan nog een flinke smak geld overhouden en zo een positief saldo in de boeken hebben staan. Eigenlijk waren er geen problemen.

Het was tijd om het vee te gaan verzamelen. Cathy was er inmiddels een paar weken en ze probeerde Juan over te halen om haar mee te nemen. Juan wilde niet dat ze mee ging. Hij vertelde haar dat het een bezigheid was voor alleen de mannen. Hij wilde haar niet blootstellen aan de ruige taal, de lange werktijden, het simpele voedsel en alle andere onkomfortabele dingen die te maken hadden met het werk. Het was lang niet zo romantisch als werd voorgesteld in de bioskoop of in tijdschriften. Het was hard en ruw werk. Het begon voor zonsopgang en het eindigde niet voor zonsondergang. En soms ging het werk zelfs dan nog door. Maar Juan had haar verzekerd dat als het vee eenmaal naar de dichtbij huis liggende weidegrond gedreven was, ze kon komen helpen. Cathy aksepteerde zijn belofte. En terwijl ze wachtte op zijn terugkomst hield ze zich bezig met alle zakelijke aangelegenheden. Toen op een dag of tien later het vee bijeengedreven was had ze het gevoel dat ze een paar jaar in plaats van een paar dagen gewerkt had. Ze was nu helemaal op de hoogte van de zakelijke kant van de ranch.

Het was laat in de middag toen Maria haar achter haar buro vandaan riep om in de keukendeuropening te komen staan. Maria veegde haar handen af aan haar schort terwijl ze in de verte tuurde. Cathy zag een immense stofwolk hun richting uitkomen. Een paar minuten later zag ze dat het de kudde was die de omheining ingedreven werd. Daar zouden de dieren wachten totdat ze naar de trein geleid zouden worden, en verkocht zouden worden. Dat zou niet lang meer duren. Het zou een halve dag kosten om het vee naar de trein te drijven. Juan had Cathy beloofd dat ze het laatste gedeelte van de reis mocht bijwonen, en ze zag er erg naar uit.

Toen Juan nog een keer de omheining gekontroleerd had reed hij eindelijk naar huis. Hij sprong van zijn paard, maakte het vast

en liep lachend op Cathy af.

— We hebben ze allemaal, en ze zien er allemaal gezond uit, vertelde hij haar.

Cathy glimlachte dankbaar. Het was heerlijk om Juan weer te zien, dacht ze. Hij zag er bezweet en moe uit en zijn baard moest minstens twee dagen oud zijn.

— Als je klaar bent, zei Maria, dan maak ik een lekker maal voor je. Ik denk dat je de laatste dagen niet erg veel goed naar binnen hebt gekregen.

— Dat klopt, antwoordde Juan.

— Wanneer gaan jullie naar de trein ? vroeg Cathy.

— Morgen, verzekerde Juan haar. We beginnen 's morgens vroeg, zodat we er tegen de middag zijn.

Cathy glimlachte. Ze waardeerde wat hij haar vertelde. Ze voelde zich uitstekend door het bericht dat ze morgen op pad zouden gaan. Ze zou morgenavond de cheque in handen hebben die haar uit alle problemen zou helpen. Zo simpel was het. Het was allemaal niet zo moeilijk als het leek. Tenminste dat dacht ze op dat moment.

— Ik heb nog een paar dingetjes af te handelen, zei Juan. Maar daarna kom ik jullie vergezellen bij de maaltijd en een glas lekkere wijn.

Cathy en Maria stonden hem in de deuropening na te kijken toen hij zich omdraaide en op zijn paard sprong om nog eens naar de runderen te gaan.

Cathy was blij, ze wist dat het vanavond een verrukkelijke avond zou worden. En ze wist dat het morgen een nog groter feest zou worden. Ze was zeer verheugd dat alles zo soepel verliep. Ze zou het vreselijk vinden als Juan terug zou gaan naar het zuiden. En ze zou het vreselijk vinden als ze zelf weer terug moest naar het oosten. Ze begon zich verbonden te voelen met de ranch. Ze begon er heel veel van te houden. In feite begon ze van ontzettend veel dingen te houden.

Het was vroeg in de morgen toen Cathy een zacht klopje op de deur hoorde. Ze realiseerde het zich niet snel genoeg om te antwoorden en zag de deurklink naar beneden gaan en de deur openen. Ze opende langzaam haar ogen en zag Juan in de deuropening staan.

— Goedemorgen Cathy, zei hij.

Hij liep de kamer in en ging naast haar bed staan. Ze werd

slechts half door de lakens bedekt. Een beetje beschaamd bekeek Cathy zichzelf, ze zag dat haar benen uit elkaar lagen en dat Juan recht in het meest persoonlijke deel van haar lichaam keek. Zo snel als ze kon grabbelde ze de lakens bij elkaar en bedekte ze haar lichaam ermee.

— Wat is er ? vroeg ze.

— Het spijt me dat ik je stoor, zei Juan, zonder dat hij in staat was om zijn ogen van haar lichaam af te houden. Maar wij zijn bijna klaar om het vee naar het station te drijven. En je wilde meekomen. We zijn over een uurtje klaar.

Cathy ging rechtop zitten, terwijl ze haar borsten probeerde te bedekken. Ze voelde zich beschaamd omdat hij haar borsten duidelijk door de lakens kon zien.

— Dan moet ik opstaan en me klaar maken, zei Cathy. Ze was nu klaarwakker en keek naar buiten. De zon kwam net op. Daarna keek ze naar Juan.

— Je ziet er 's morgens mooi uit, komplimenteerde Juan haar.

— Dank je wel, voor het kompliment, antwoordde Cathy. De meeste mannen kijken niet graag naar vrouwen als ze net wakker worden. Ze zien er dan altijd op hun slechtst uit.

— Dan ben ik het niet eens met die mannen, zei hij lachend. Voor mij zie je er 's morgens net zo mooi uit als 's avonds.

Cathy hijgde, haar bloed begon sneller door haar aderen te stromen. Ze had dat heerlijke gevoel tussen haar benen en ze wilde dat Juan daar deel aan had. Ze leunde achterover in de kussens.

— O, ik voel me 's ochtends zo lekker, dat het me moeite kost om op te staan, vertelde ze. Weet je, Juan, sinds ik hier ben voel ik me af en toe zo lui dat ik niet eens iets zou willen ondernemen. Ken je dat gevoel ?

— Ja, antwoordde Juan met een tinteling in zijn ogen. Dat gevoel heb ik heel vaak.

Hij draaide zich om en sloot de deur, daarna stapte hij weer naar haar bed van waaruit Cathy hem verbaasd aankeek met haar grote groene ogen. Hij ging op de rand van het bed zitten en nam haar in zijn armen. Hij kuste haar nek en haar borsten en begon te sabbelen aan haar tepels. Cathy voelde het bloed naar haar lendenen stromen en duwde hem achteruit. Juan keek haar nieuwsgierig aan.

— Kleed je uit, Juan, zei ze, trillend van opwinding.

Cathy lag daar te genieten. Voor het eerst in haar leven had ze

toegekeken hoe een man zich voor haar ontkleed had in haar eigen slaapkamer. Er gingen huiveringen langs haar ruggegraat en toen hij tenslotte volkomen naakt naar haar toekwam was ze al verschrikkelijk opgewonden. Hij nam haar in de armen en als een twee-eenheid rolden ze door bed.

— Juan, je bent zo geweldig, riep ze uit, terwijl ze de sidderingen door haar lichaam voelde gaan. Zijn warme borstkas tegen haar tieten wond haar op, en zijn handen die koortsachtig over haar billen gingen. Ze voelde hoe zijn vingers tussen haar benen doorgleden naar de vochtige warme plek ertussen. Ze klampte zich aan hem vast terwijl het kippevel haar hele lichaam overdekte.

— Geef me vanochtend alles, Juan, kreunde ze, ik wil dat je je zo gelukkig mogelijk maakt. En mij ook. Doe je het snel, Juan ?

Cathy spreidde haar benen en hij kwam langzaam in haar. Het was opwindend om dat te zien, dacht ze. Ze keek toe hoe hij haar nam tot hun lichamen in elkaar leken te vervloeien. Toen zag ze hem weer oprijzen, glimlachen en ze glimlachte terug terwijl ze zijn stijve pik weer in haar voelde verdwijnen.

Cathy begon zijn borst met kussen te overdekken, terwijl ze met haar onderlichaam tegemoet begon te komen aan zijn opwindende stoten en haar haren dansten in de ochtendzon. Ze rook de opwindende geur van zijn lichaam terwijl hij haar steeds krachtiger terugstootte in het matras en ze voelde hoe hun zweet de bewegingen versoepelde.

Toen leek er opeens iets diep binnenin haar los te barsten. De frustratie werd gebroken, leek het. Cathy klauwde in zijn rug met haar nagels, drukte haar lippen ferm op de zijne en boorde haar tong zijn mond binnen. Ze werd agressiever. Het leek alsof een langverwacht moment was aangebroken. Ze begon als een stoomlokomotief terug te rammen op zijn stoten. Ze schreeuwde het uit en haar keel leek samen te knijpen. Ze sloeg haar benen om zijn rug en kloppend kromde ze haar rug, hijgend en kreunend en hij stootte diep in haar en deed haar sidderen en losbranden. De opwinding in haar reaktie spoorde ook Juan aan om heftiger te bewegen, en hij greep haar borsten beet toen hij plotseling samentrok in de heftigheid van zijn orgasme. Cathy schreeuwde het uit van opwinding. Toen trok ze hem krachtig tegen zich aan. Ze keek hem in het gezicht en las er het volkomen genot uit. De spanning die in hun lichamen had gezeten was geweken. Het was heerlijk, triomfantelijk.

— Juan, je bent zo geweldig, ik ben nooit eerder in mijn leven zo bemind, zei ze hem, terwijl ze moeizaam ademhaalde.

— Dat wilde ik jou ook al lang geleden vertellen, hijgde Juan, ik ben blij dat we er hetzelfde over denken.

Ze puften naast elkaar uit en Cathy gaf hem een lange, tedere kus. Het leek alsof haar seksuele dromen nu volkomen werkelijkheid waren geworden. Ze was er een beetje stil van dat ze zo agressief tekeer was gegaan.

— Je hebt het nodig om bemind te worden, zei Juan, haar strelend, en ik heb jouw liefde nodig. Ik wil jouw liefde elke keer als je daarnaar verlangt, Cathy.

Juans woorden wonden haar op en de gedachte, dat ze elkaar eeuwig zouden liefhebben wond haar zo op dat ze opnieuw naar hem verlangde. Maar dat was niet mogelijk, de dieren buiten werden steeds luidruchtiger en hinnikten en loeiden om de aandacht. Terwijl ze daar zo naast elkaar op adem kwamen lag er in beider blik de verzekering, dat de toekomst mooi zou worden. Maar nu moest Juan zich klaarmaken om het vee naar de spoorweg op te drijven. Ze nam zijn hand in de hare.

— Alleen het vee kan er nu in slagen om me ervan te weerhouden om je weer bij me terug te trekken in bed, zei ze glimlachend.

— En alleen het vee kan mij ervan weerhouden om daar op in te gaan.

Ze kusten elkaar nogmaals krachtig en toen sprong Cathy van het bed af en begon trots, naakt door de kamer te paraderen. Ze zei hem dat hij zich aan moest kleden. Ze zou snel douchen, dan zouden ze elkaar bij de kraal treffen. Juan begon zich na een kus aan te kleden.

Juan was al druk bezig met het aanwijzingen geven aan zijn cowboys toen Cathy na een snel ontbijt buiten kwam. Toen hij haar zag verschijnen leidde hij een schitterend paard voor haar. Cathy klom in het zadel en keek toen over het honderdkoppige vee rond de grote ranch, dat er een gevoel van leek te hebben dat ze aan hun laatste tocht zouden beginnen. De dieren zagen er goed doorvoed uit. Ondanks het tekort aan water waren ze in prima konditie klaar voor de laatste tocht, en voor de markt.

Ongeveer een uur later was alles klaar. Juan had de situatie volkomen onder kontrole en Cathy moest denken aan de oude helden van de westernfilms. Toen kwam Juan in zijn stijgbeugels overeind.

— We zullen het vee langs de oostelijke zijde opdrijven, brulde hij naar de anderen, en dan nemen we ze over de achterroute die langs het pad voert. Daar moeten we inhouden, omdat er nog meer vee zal zijn. Als jullie je werk allemaal goed doen en we klaar zijn voor zonsondergang, dan zit er een leuke bonus voor elk van jullie in.

Er ging gejuich op. Juan keek naar de grote hekken voor de koraal, die nu nog op zijn sein wachtten om geopend te worden. Cathy keek toe met een kloppend hart. Juans ogen schoten overal heen en hij verzekerde zich ervan dat alles klaar was. Juist wilde hij het sein geven toen Maria naar buiten stormde. Juan reed haar tegemoet en Cathy volgde.

— Wat is er ? vroeg hij aan de vrouw, die handenwringend voor hem was gaan staan.

— De spoorweg, er is een algemene staking, hijgde Maria.

Juan zakte terug in het zadel en Cathy voelde een holle knoop in haar buik. Maria stond hulpeloos voor hun, haast spijtig dat ze het nieuws had verteld. Toen gaf Juan zijn paard opeens de sporen. Cathy keek hem na en zag hem praten met de man bij de kraal. Het nieuws ging van voerman naar voerman en iedereen nam een afwachtende houding aan. Toen zei Juan nog een paar dingen tegen de voorman en kwam teruggereden.

— We kunnen ze niet naar de spoorweg drijven als er een staking is, zei hij, we moeten iets anders verzinnen om naar de markt te komen.

— Kunnen we ze niet gewoon naar de markt opdrijven ? vroeg Cathy.

— Dat is onmogelijk, zei Maria, dat is veel te ver weg.

— Dat is inderdaad uitgesloten, beaamde Juan, in de oude dagen ging dat nog, toen kon je recht door de prairie. Dat is nu allemaal privé-terrein. Bovendien zouden de dieren verschrikkelijk aan gewicht verliezen van zo een tocht en daarmee jij aan geld. Het zou dagen duren. Bovendien is er tekort aan water en het is bloedheet.

— Hoe krijgen we dan dat godvergeten klotevee naar de markt ? riep Cathy helemaal overstuur uit.

Juan keek haar verrast aan. Zo had hij haar nooit eerder meegemaakt. Hij begreep haar frustraties en hij bedacht zich dat er op dit moment heel wat ranchers in de problemen zaten.

— Ik vraag me af of mijnheer Raines nu loopt te grijnzen, zei Cathy.

— Dat doet er niet toe, zei Juan, we moeten een manier verzinnen om dat vee er toch te krijgen. Er staat teveel op het spel. Ik zal de anderen zeggen te wachten, dan moeten we het huis maar in om met de telefoon te kijken of er niet iets op te verzinnen is.

Cathy keek hem na en zag hoe hij zijn mannen instrueerde. Toen ging ze met Maria het huis in en er werd koffie ingeschonken. Cathy zat gedachteloos voor zich uit te staren aan tafel.

— Wat kunnen we doen ? vroeg Cathy teleurgesteld.

— Ik weet het niet, zei Maria spijtig, het is te riskant om erop te hopen dat de staking snel voorbij zou zijn. Ik kan me niet een groter krisis herinneren, Cathy.

Juan kwam binnen. Je kon aan zijn gezicht zien dat hij minstens even erg in de penarie zat als Cathy. Maria schonk hem een kop koffie in en hij dronk er zwijgend van. Toen kwam Cathy overeind.

— Ik heb een idee, zei ze blij, waarom huren we niet vrachtwagens om de dieren naar de markt te brengen ?

— Dat hebben we je blijkbaar nog niet verteld, zei Juan, na een opleving weer teleurgesteld, maar het grootste vrachtbedrijf is in het bezit van Raines. Hij is ook van plan om duizenden koppen vee naar de markt te brengen en ik denk dat hij al zijn wagens nu voor zichzelf gebruikt. Het is een goed idee, maar het mag niet baten.

— Zijn er geen andere vrachtbedrijven ?

— Ja, maar ik denk dat ze allemaal voor de rest van de dag volzitten zolangzamerhand. Maar ik zal het proberen.

Juan begon in de andere kamer te bellen. Cathy en Maria luisterden terwijl ze hun koffie dronken. Het ene gesprek volgde het ander, zonder ook maar één vrachtwagen los te krijgen. Tijdens het gesprek met een zelfstandige vrachtwagenrijder vroeg Juan of hij dacht dat Raines misschien wagens in reserve kon hebben. Er was een lange pauze. Tenslotte kwam hij met hangende pootjes terug.

— Nog niet in Albuquerque ! Alle wagens die te huur zijn tot daar en Santa Fe zijn allang verhuurd. En Raines rijdt zijn eigen kudde naar de markt. Zinloos om hem ook maar te bellen.

— Moeten we het niet proberen ? riep Cathy boos uit. Ik bel.

En ze sprong naar de telefoon en draaide het nummer. Bij de bank kreeg ze te horen dat Raines die dag niet meer werd verwacht. Toen draaide ze het nummer van zijn ranch. Juan en Ma-

ria keken elkaar zonder veel verwachting aan.

— Mijnheer Raines, dit is Cathy Williams van de Bar None ranch. Misschien begrijpt u al waarom ik bel. We hebben hier zo een vijftienhonderd koppen vee in de kraal, die allemaal naar de markt moeten. En u hebt ongetwijfeld gehoord van de spoorwegstaking... en ik moet u terugbetalen... en dat kan maar op een manier... door mijn vee op de markt te krijgen... en dat wil ik graag... en ik heb uw hulp nodig.

Cathy luisterde nu een paar minuten lang en de stilte was dreigend toen Juan en Maria bij haar kwamen staan. Raines legde haar uit dat al zijn wagens met zijn eigen vee onderweg waren en dat het onmogelijk was om ze daarna naar haar ranch door te sturen. Cathy's gezicht betrok.

— Maar mijnheer Raines, we hebben het vee helemaal uit de bovenlanden gehaald en ze zijn klaar voor de markt. Ik vraag alleen uw hulp zodat ik mijn schuld aan u kan terugbetalen. Dat wil ik graag geregeld hebben voor ik terugkeer naar het oosten. We hebben dat geld bovendien nodig om de ranch klaar te kunnen maken voor de winter.

Cathy luisterde nog een tijdje, bedankte toen Raines en hing treurig op. Ze keek uit het raam naar de koeien die elkaar verdrongen. Zouden de goden haar goedgunstig willen zijn ? Zouden er nog meer ranchers in deze ellendige situatie zitten ? Had Raines werkelijk al zijn wagens nodig ? Of hoorde het allemaal in zijn plan om iedereen van hem afhankelijk te maken ? Zoals Manuel eens had gezegd, het land was alles, raak het niet kwijt. Ze was ook niet van plan om het kwijt te raken.

De dag was langzaam voorbij gegaan. Cathy zat bij de t.v. en keek naar de oude shows en luisterde naar het nieuws over de staking en ze baalde verschrikkelijk. De staking zou minstens dagen, zo niet weken duren. Ze was de beroepengids doorgegaan en had alle vrachtvervoerbedrijven afgebeld. Zonder resultaat. Ze had zelfs andere ranchers afgebeld, die een vrachtwagen hadden, maar overal was hetzelfde probleem. Ook zij moesten vee naar de markt krijgen. En sommigen hadden wat vee teruggestuurd bij gebrek aan vervoer, terwijl anderen nog met hun hele kudde in de kraal zaten af te wachten. Een gouden tijd om in de vervoerszaken te gaan. Zulk mooi vee te fokken, een van de grootste ranchen in de wijde omtrek te bezitten, alle dieren bij elkaar te hebben gedreven voor de markt, en dan door zo een

staking te worden getroffen ! En het was er niet alleen om begonnen om het vee naar de markt te krijgen, ze moest het ook nog zo verkopen dat ze de bank zou kunnen afbetalen en de winter door zou kunnen komen.

Even had ze eraan gedacht om Raines om uitstel van betaling te vragen, maar ze had het niet gedurfd. Als het daar werkelijk op aan zou komen zou ze hem onder ogen moeten komen. Dat was de beste manier om zaken te doen. Over geld moest je onder vier ogen spreken, tegenover elkaar aan dezelfde tafel. Op die manier waren misverstanden te vermijden. En het had altijd meer sukses. Zo had haar vader het gedaan en zo had Manuel het ook gedaan. Wat zou Manuel trouwens in deze situatie gedaan hebben ? Ze bleef een paar minuten over die vraag doorpeinzen. En ze kon het ook daarna niet meer uit haar hoofd krijgen. Toen keek ze weer naar buiten en zag de zee van bruine ruggen en koppen van de dieren die rusteloos waren in de late middagzon, gewend om allang op weg te zijn naar de spoorbaan. Cathy kwam overeind en begon onrustig door de kamer te ijsberen. Voor het eerst in haar leven kwam ze een vraag tegen waar geen antwoord op kon worden gegeven. Het was onmogelijk om het vee zelf tot op de markt te drijven. Het zou te lang duren en ze zouden te laat zijn. Er waren maar twee manieren. Vrachtwagens of de trein. Twee onmogelijkheden in deze omstandigheden. Ze keek uit het raam en zag Juan aanwijzingen geven aan de mannen met de verweerde gezichten en niemand leek een antwoord te hebben. Toen keek ze in de keuken en zag Maria in de weer, en opeens overviel haar een gevoel van eenzaamheid. Ze had nooit eerder in haar leven zo een krisis meegemaakt. Ze liep de keuken in en zei tegen Maria dat ze een eindje ging rijden en dat er maar niet op haar moest worden gewacht met het eten. Cathy haalde het paard van stal en even later waren haar fraaie vormen al galopperend afgetekend tegen de roodkleurende horizon. Maria stond haar na te kijken en vele vragen gingen door haar heen.

Cathy reed door naar het verre einde van de ranch en leidde haar paard over de smalle weg naar de begraafplaats. Ze bond haar paard vast en wandelde over het kleine kerhof, waar de afgelopen weken inderdaad al herstelwerkzaamheden waren uitgevoerd, naar het graf van Manuel. Ze stond bij het graf en was tevreden met de steen, die erop lag, precies zoals ze het gewild had. En als het kleine meisje dat ze soms nog was stond nu ook de volwassen vrouw, begin twintig, zich bij het graf af te vragen wat

een antwoord zou kunnen zijn. De kleine nachtvogels gingen van boom naar boom en zongen hun schrille lied, de koele wind ging door haar lange blonde haren en de witte amarant klapperde tegen de hekken en rolde over de prairie.

Hier lag een man die op elke situatie een antwoord had, dacht Cathy. Maar hij was dood en kon niets meer zeggen. Wat zou hij hebben gedaan vandaag ? Zou Manuel ook achterover zijn gaan zitten en het vee ongeduldig hebben laten worden ? Zou er in Manuel, in het edele Spaanse bloed dat door zijn aderen stroomde iets overeind zijn gekomen om het vee koste wat kost naar de markt te krijgen ? Zou hij gewoon met de kopers een afspraak hebben gemaakt ? Toen schudde ze haar hoofd en realiseerde zich dat ze fantaseerde, omdat die dingen tegenwoordig niet meer zo gedaan werden. Het was jammer dat het oude wilde westen voorbij was en de moderne tijd zijn intrede had gedaan. Ze wist niet of ze daar van hield. Ze hield van het westen. Maar er waren veel dingen verdwenen. Teveel regels, problemen, egoïsten.

Ze schrok op van een geluid achter haar en toen ze zich omkeerde zag ze Juan naar haar toekomen. Hoe wist hij dat ze hier was ? Ze wilde alleen zijn. Of had hij misschien nieuws ? Toen hij bij haar was sprak hij niet meteen. En ze kon aan zijn gezicht zien dat er geen nieuws was.

— Hoe lang kunnen we de kudde nog in de kraal houden ? vroeg ze hem.

— De mannen doen hun best, maar er zou een wonder moeten gebeuren.

— Dat gebeurt niet zo vaak meer tegenwoordig. Als we daar op wachten kunnen we het vee net zo goed weer naar boven drijven en alles vergeten.

Juan greep haar beet en trok haar tegen zich aan, en hij keek haar in de ogen, die gloeiden van vuur en minachting. Haar groene ogen leken op groene vlammen, vlammen van haat jegens hetgeen haar overkomen was, en Juan begreep haar gevoelens. Maar hij wilde niet dat ze zich overstuur zou maken over deze zaak. Er waren wel ergere dingen gebeurd de afgelopen jaren. Er hadden grotere dingen op het spel gestaan waar ze geen weet van had. En ook al wist Juan dat hij ook zelf geen oplossing bij de hand had, toch wilde hij niet dat zij zich zo zou gaan gedragen. Dat zou hij niet toelaten. Hij drukte zijn lippen op de hare en hield haar krachtig bij het smalle middel beet, terwijl hij met een

hand over haar fraaie heupen streelde. Alleen zijn aanraking was voldoende om haar in vuur en vlam te zetten. Cathy voelde haar weerstand wijken toen zijn kus voortduurde en hij zijn handen gevoelig over haar borsten begon te bewegen en haar stijve tepels begon te bevingeren, die door het dunne bloesje heenboorden en tegen zijn borst drukten. Haar ademhaling versnelde en zijn opwindende omhelzing raasde het bloed door haar lichaam. Hij nam haar mee van het kerkhof af en ze liepen naar een klein groen grasveld er dichtbij. Hij liet haar liggen op het gras en nam haar beet en kuste haar en boorde zijn tong in haar mond en bracht haar buiten zinnen van verlangen. Toen opende hij haar bloesje en was aangenaam verrast geen bh in zijn weg te vinden, zodat hij zijn lippen meteen op haar volle, fraaie tieten kon vastzuigen. Met zijn andere hand opende hij haar broek en streelde hij over haar vlakke buik naar de vochtige plek tussen haar benen. Toen ze naakt was begon Cathy ook Juan snel van zijn kleren te ontdoen en al snel lagen ze naakt tegen elkaar aan. De hitte van de wellust deed de koelte van de nachtwind teniet.

— Juan, je maakt me zo gelukkig, kreunde ze, terwijl ze met haar fraaie, naakte lichaam tegen hem aankronkelde. Hij trok haar krachtig tegen zich aan en overdekte haar fraaie lichaam met zijn hete kussen. Haar neusvleugels begonnen te trillen van zijn onvoorwaardelijke geilheid en haar hele lichaam leek als een grote zenuwknoop overeind te komen. Juan drukte zijn tong tegen de kloppende slagader in haar nek en kuste haar zo intens dat ze dacht het te zullen begeven. Toen kwam hij overeind en begon wellustig haar fraaie billen te kneden, terwijl hij steeds meer opwinding putte uit het fraaie lichaam onder zich. Het trok samen en kronkelde en haar ogen waren gesloten van ekstase. Ze nam zijn handen en bracht die naar haar dijen, om weer achterover te gaan liggen en te snorren als een poesje. Juan drukte zijn hoofd tussen haar tieten en haalde haar opwindende lichaamsgeur met teugen naar binnen. Hij draaide met zijn hoofd tussen de fraaie vleeswelvingen. Haar handen verkrampten om zijn schouders en hij hoorde haar hijgen en voelde de hitte van haar lichaam tot ze een grote samentrekkende spier leek te zijn geworden. Cathy gaf gewillig haar benen prijs en liet ze slap uit elkaar vallen, de geweldige beweging die zich een weg baande welkom hetend. Hij verdween tot aan de wortel in haar warme zachtheid. Ze keek hem in de ogen en leunde vol overgave achterover, om de kussen op haar gevoelige borsten te ondergaan met de binnendringer onderin. Ze

begon met haar heupen te draaien en stootte haar onderlichaam tegen hem op en neer zodat de geluiden van kletsende wellust over de prairie weergalmden en voortrolden.

Het had eeuwig mogen duren voor Cathy, maar het kippevel vertelde haar dat het einde schrikbarend snel naderde. Juan ramde nu onvoorwaardelijk in haar en plotseling voelde ze de sappen van haar lichaam losbreken onder zijn genadeloze stoten. Alles leek te knappen. Ze trok samen en voelde tegelijk Juan losbarsten. Toen vielen ze slap in elkaars armen. Cathy omhelsde hem liefhebbend.

Even later rekten ze zich uit en bleven languit liggen op het zoetgeurende gras dat knisperde door de hitte. Zwijgend keken ze naar de wonderen van de natuur. Boven hun hoofden schoven geruisloos een paar wolken voorbij. Een paar kleine nachtvogels fladderden van de ene boom naar de andere, pikten wat zaadkorrels op, en vlogen toen weer weg tussen de donkere staken van de bomen. Ze hoorden de avondwind door de bomen fluisteren. Ze waren zich volkomen bewust van de geluiden om hen heen. En samen leken ze even volkomen ongevoelig voor welk werelds probleem ook. Cathy voelde zich gelukkig. Een bijzonder gevoel, vooral ook op haar jonge leeftijd.Ze vertrouwde erop dat alles er morgen beter voor hen uit zou zien.

Toen ze zich tenslotte weer hadden aangekleed reden ze samen door de nacht terug de ranch. De lichtjes in de verte werden feller naarmate ze die naderden en het was een prettig gevoel om thuis te komen.

Juan gaf de paarden aan een van de knechten en ze gingen samen de keuken in, waar Maria hun nog wat te eten voorzette. Ook al was het eten als altijd uitstekend, niemand scheen erg veel honger te hebben. Juan was rusteloos en Cathy was doodmoe. Ze ging na het eten meteen naar haar slaapkamer.

Toen ze gedoucht had en in een schone, frisse nachtjapon rondliep, nam ook de rusteloosheid bezit van haar. Ze deed het licht uit en liep naar het raam en keek naar buiten. Juan stond bij de hekken van de kraal en praatte met een paar voerlieden. Ze hoorde niet wat ze zeiden omdat het vee alle geluiden overstemde.

Terwijl ze naar Juan keek in de avond en het maanlicht op de figuren beneden viel en op de vele onrustige koeienruggen in de kraal, gingen haar gedachten terug naar die eerste middag aan de stroom waar hij haar had bemind. Ze zag Juan weer zwemmen als

een Griekse god met een kop als uit de dagen van Socrates. En ze herinnerde zich de schaamte en de schuldgevoelens die haar overmand hadden. Nu, na talloze keren liefde met Juan, had ze geen last meer van die gevoelens. Die eerste keer had ze er al een voorgevoel van gehad dat ze gelukkig zou kunnen worden bij deze man, juist bij deze man. Geen ander zou zoveel voor haar kunnen betekenen. Ze was er zeker van dat hij van haar hield. En ze was zeker van haar eigen gevoelens jegens hem. En terwijl ze zo op hem neerstaarde besefte ze dat hij eigenlijk zou moeten slapen. Ze had een beetje met hem te doen. Deze lange donkere vreemdeling, die binnen een paar weken haar meest intieme vriend was geworden. En terwijl ze dat allemaal zo overdacht liep ze terug naar het bed en trok al piekerend de lakens tot onder haar kin en ze voelde ook medelijden met zichzelf.

De slaap kwam niet gemakkelijk. De problemen van de dag bleven door haar heenspoken. Ze lag uren te woelen tot ze tenslotte uitgeput was. En in diepe slaap viel. Haar zorgen sluimerden mee.

Het leek nog maar kort geleden te zijn dat ze in slaap was gevallen toen ze de ongelukkige geluiden van het vee buiten hoorde. Ze hoorde vreemde, akelige, rommelende geluiden in de verte. Ze keek uit het raam en zag dat het nog donker was. Ze keek op de klok en zag dat het over een uur licht zou worden. Toen kwam ze overeind, wreef de slaap uit de ogen en hoorde de vreemde geluiden naderen. Ze sprong uit bed en toen ze uit het raam keek kon ze haar ogen niet geloven.

Over de weg kwam een lange sliert koplampen aangereden, de donkere kontouren van een schijnbaar eindeloze rij vrachtwagens waren zichtbaar. De opwinding steeg in haar. Ze gooide een kamerjas om zich heen en stormde naar beneden en naar de zitkamer. Daar vond ze Maria, die ook op het vreemde geluid tevoorschijn was gekomen en Cathy vertelde haar opgewonden over de lange rij vrachtwagens. De deur zwaaide open en Juan kwam met een wilde blik in zijn ogen, zijn bloes nog dichtknopend, binnen.

— Van wie zijn die vrachtwagens ? vroeg Cathy.

— Ik weet niet, maar ze zijn gezegend, van wie ze ook zijn !

Toen ze naar buiten gingen hielden de eersten juist stil bij de kraal. Een schitterend gezicht. De voermannen stormden tevoorschijn en deden het langverbeide werk. Levendige gesprekken tussen hun en de chauffeurs begonnen. Toen gleed er een lange zwarte Cadillac langszij en Frederick Raines stapte uit, met een

glimlach op het gezicht.

— Goedemorgen, zei hij, ik hoop dat jullie het niet erg vinden dat we zo vroeg zijn gekomen. We moeten wat vee naar de markt brengen. En ik heb wat mannen meegenomen om dat voor elkaar te krijgen.

— Ik... ik begrijp het niet goed, mijnheer Raines, stamelde Cathy totaal overdonderd, maar ik ben er wel dolblij mee ! Hoe zit het dan met uw eigen vee ?

— Goed, jongedame, om eerlijk te zijn heb ik een beetje eigenbelang bij dit hele gebeuren. Ik heb wat zitten rekenen en ik ben tot de slotsom gekomen dat u hier een flink kapitaaltje hebt staan wachten. Ik heb tegen de koersen van gisteren uw opbrengst uitgerekend en dat bedrag heb ik op uw naam op een cheque geschreven bij de bank.

De drie mensen van de Bar None ranch voelden hun oren wapperen en ze knipperden ongelovig met hun ogen. Cathy zag hoe Raines een envelop tevoorschijn haalde die hij aan haar overhandigde, en ze las op de cheque het fraaie bedrag van eenenzeventigduizend dollar. Haar handen begonnen te trillen en ze keek ongelovig Juan en Maria aan.

— Ziet u, mevrouw Williams, zei Raines, ik kon het me eenvoudig niet permitteren dat u uw vee uit de hooglanden had gehaald en nu niet naar de markt zou kunnen brengen. Om kort te zijn, ik heb uw hele veestapel van u gekocht en deze cheque is wat u ervoor krijgt en ik kom nu mijn rechtmatig eigendom ophalen. En nu, Juan, ga met je mannen mijn wagens maar vullen. Ik wil zo snel mogelijk weer onderweg want we moeten nog een paar ritjes voor andere ranchers maken als we hiermee klaar zijn.

— Mijnheer Raines... stamelde Cathy, ik weet niet hoe ik u moet bedanken !

— Dat hoeft ook niet, ik doe dit niet uit medelijden. Ik heb als zakenman gewoon gebruik gemaakt van de situatie waarin u verkeerde. Zoals ik zei heb ik betaald tegen de koersen die ze gisteren op de markt zouden hebben opgebracht. Ik hoop dat u het daarmee eens kan zijn ?

— Mijn god, ja !

— Mooi. Maar ziet u, sinds de spoorwegstaking zijn de prijzen wat gestegen en ik denk dat ik nog wel een aardige winst kan maken op uw veestapel. Zo een gelegenheid zal ik zeker niet mislopen !

— Dank u, mijnheer Raines, ik ben blij dat u er ook wat aan

heeft. Ik zal naar de bank komen om de zaken met u in orde te brengen.

— Dat heeft geen haast. Sorry, maar ik moet nu echt weer aan de slag.

Cathy hield de cheque als haar dierbaarste bezit tegen de borst gedrukt en keek Raines na, die naar zijn mannen liep en aanwijzingen begon te geven. Toen draaide ze zich naar Juan en legde haar hoofd op zijn schouder. Hij sloeg zijn arm om haar heen.

— Nou, dat is dan dat, zei Maria glimlachend, terwijl ze haar handen aan haar schort afveegde en weer in het huis verdween.

Cathy keek Juan in de ogen. Er lag nu verse hoop in zijn verheugde blik. Een glimlach gleed over zijn gezicht. Zuchtend trok hij Cathy tegen zich aan en hij draaide haar hoofd zacht bij en kuste haar teder.

— Wonderen gebeuren nog steeds, niet ? zei hij blij.

Cathy knikte alleen en ze voelde de tranen over haar wangen stromen.

— Ik kan maar beter gaan, er is veel werk te doen, zei Juan toen.

Cathy pakte hem beet en trok hem terug toen hij wilde weglopen.

— Juan, blijf je hier ? vroeg ze.

— Ik wilde jou net dezelfde vraag stellen ! antwoordde hij.

Ze keek hem vol genegenheid aan en in haar ogen vond hij het antwoord.

EINDE

VERANTWOORDELIJK UITGEVER :
N.V. Uitg. "DE SCHORPIOEN", Ringlaan 19, Strombeek-Bever. Beheerder : M. Wattenbergh.
Distributie Nederland : Betapress B.V. — Tilburg.

OVERAL VERKRIJGBAAR